

Dominiques
de l'Anunciata

Província

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 119

MARÇ 2021

«Essent creats pel mateix Pare, tots els éssers de la terra estem units per llaços invisibles i conformem una espècie de família universal, una sublim comunió que ens mou a un respecte sagrat, respectuós i humil» (LS 89).

«Una terra serà fecunda, un poble donarà fruit, i podrà engendrar el dia de demà, només en la mesura que generi relacions de pertinença entre els seus membres, que creï llaços d'integració entre les generacions i les diverses comunitats que la conformen» (FT 53).

«La vida subsisteix on hi ha vincle, comunió, fraternitat; i és una vida més forta que la mort quan es construeix sobre relacions veritables i llaços de fidelitat» (FT87).

SUMARI

	Pàg.
◆ Preguem al Creador – Tria la vida	--- 5
◆ Retrobament a la població d'Amer	--- 6
◆ Reunió de priores	--- 8
◆ Recordant les nostres Beates Gnes. Màrtirs	--- 12
◆ La vida a la comunitat de Gombrèn	--- 16
◆ Solidaritat amb els afectats del tifó de Filipines	--- 23
◆ De Barcelona a Filipines	--- 27
◆ Ser Samaritana	--- 31
◆ Formació Permanent Nadal 2020	--- 34
◆ Un Nadal 2020 diferent	--- 52
◆ Campanya vocacional: Vietnam	--- 56
◆ Entrada de la postulante Queencees Peralta	--- 58
◆ Estudi i reflexió: Sants i Santes de l'Orde Dominicana	--- 62
◆ Graduació	--- 65
◆ Celebració 90 anys de vida	--- 66
◆ Dia de la Vida Consagrada - Sùria	--- 68
◆ Un personatge històric i artístic que perdurà	--- 70
◆ Ara, puc viure experiències noves	--- 73
◆ Comunitat Sant Feliu de Codines	--- 76
◆ Trobada amb els alumnes de Cicle superior	--- 77
◆ Sempre recordarem a la “madre”	--- 81
◆ La COVID-19 visita la nostra comunitat	--- 83
◆ Necrologis:	

◆ Gna. Dolors Sala Rocarias	---	88
◆ Gna. Dolors Canals Pigem	---	90
◆ Gna. Margarita Istúriz Martínez	---	93
◆ Gna. Roser Llorens Torra	---	95
◆ Gna. Mercè Artigas Llagostera	---	98
◆ Gna. Rosa (Rosina) Solervicens Vila	---	100
◆ Gna. Asunción Llort Rebordosa	---	103
◆ Gna. Dolores (Lola) Molero Moreno	---	105
◆ Familiars difunts de les germanes de la Província	---	107
◆ Informacions	---	109
◆ FEDAC		
◆ Formació +3 avancem	---	111
◆ Grups CREC	---	112
◆ Preguntes d'acollida 1	---	113
◆ TUtopia, fent camí vers Jesús de Natzaret	---	117

PREGUEM AL CREADOR (Laudato SI) TRIA LA VIDA

Pare-Mare,

La pandèmia que patim ens ensenya que només si estem units i fent-nos càrrec els uns dels altres, podrem superar els actuals desafiaments globals i complir la vostra voluntat: que tots nosaltres, el teus fills i filles, visquem en comunió i prosperitat.

És l'hora de redescobrir la nostra vocació com a fills i filles teus, germans entre nosaltres, custodis de la creació. És el moment de repensar el món actual, de penedir-nos i convertir-nos, de tornar a les arrels: som les teves criatures predilectes, i en la teva bondat

ens crides a estimar la vida i viure-la en comunió, connectats amb la creació.

Avui recordem les paraules que Moisès va proclamar al poble abans d'entrar a la terra promesa: «Tria la vida, perquè visqueu tu i la teva descendència» (Dt. 30, 19). Són paraules profètiques que podem adaptar a nosaltres mateixos i a la situació de la nostra terra. Avui especialment et demanem que tots i totes escollim la vida.

Diguem no a l'avarícia del consum i avancem per viarany amb visió de futur, fets de renúncies responsables avui per garantir perspectives de vida demà. No cedim davant la lògica perversa dels guanys fàcils i pensem en el futur de tots i totes.

Cada cristià, cada membre de la família humana, ha de contribuir a teixir la xarxa de la vida que ens abraça a tots i totes.

Déu, «amic de la vida» (Sa 11,26), doneu-nos la valentia per treballar pel bé sense esperar que siguin d'altres els qui ho facin.

Unim-nos a la construcció d'un món nou.

BREU ESBÓS D'UN RETROBAMENT AMER - GIRONA

Fem un recorregut històric a vista d'ocell sobre la Vila d'Amer tot recordant quan les Germanes Dominiques de l'Anunciata es van establir en aquesta població de la comarca de La Selva. Arribaren l'any 1884, per dedicar-se a la formació de les nenes i joves. Es van establir en una casa comprada per la Sra. Junquera. Sempre van gaudir de bons protectors que van vetllar per tal que a les Germanes no els faltés el necessari tant material com espiritual.

L'any 1982 es tancà la comunitat i les Germanes passaren a reforçar altres comunitats. L'any 1979 l'ajuntament d'Amer va crear una guarderia infantil, a més ja hi havia escola de Primària i Institut en el que s'impartia el Batxillerat. El consell provincial va considerar que les germanes ja havien fet la seva tasca i aportació a la Vila d'Amer.

L'edifici on vivien les germanes, va passar al Bisbat de Girona. En aquest edifici encara es conservava una reixa en la que hi havia gravat l'escut de l'Anunciata. Per mitjà d'una exalumna i professora Srta. Carme Panella, de l'escola Pare Coll de Girona es va aconseguir el permís per retirar la reixa que fou lliurada a les Germanes Dominiques.

RECUPERADA UNA REIXA

AMB L'ANAGRAMA DE L'ANUNCIATA

El dia 7 de setembre d'enguany es va fer el lliurament, fou un moment emotiu per a tots els presents amb aplaudiments i mostres d'agraïment. En aquest senzill acte hi eren presents part de la comunitat de les Dominiques de l'Anunciata de Girona, la Srta. Carme Panella, la Sra. Mónica i el Sr. Francesc, la Sra. Dolors i la Sra. Assumpta del Consell parroquial i el Sr. Rector Mn. Ignasi López.

En la finestra on s'havia tret la reixa de l'anagrama, es posà una nova reixa en la que el Sr. Josep Pujadas, reproduí de forma esquemàtica com la porta d'entrada a la casa.

Detall de la casa

Es visità l'interior de la casa que l'estant remodelant, respecten l'estructura de la capella, amb la intenció de que sigui un lloc preferent de la casa. L'antiguitat de les columnes manifesten una acumulació d'anys i de molta història. Encara avui es un referent pel poble d'Amer.

Buscar un simbolisme a l'entorn d'una reixa es atípic, però per a nosaltres les Germanes Dominiques de l'Anunciata és un símbol arrelat a la nostra història. L'escena de l'Anunciació, que es pot veure en aquesta reixa, ens permet gaudir d'un treball molt elaborat.

El seu destí final serà el museu Pare Coll ubicat a Vic CASA MARE; abans però es restaurarà i netejarà per afavorir la seva conservació.

Que la Verge de l'Anunciata ens miri complaent.

Gna. Rosa Reverter

REUNIÓ DE PRIORES

Vic, 3 d'octubre 2020

Era la primera convocatòria que rebíem en temps de pandèmia. Podríem arribar a fer la trobada? Tot era una incertesa, i mentre s'apropava el dia augmentaven les ganes i el temor d'haver de cancel·lar-ho tot. Però no, al final ens vàrem poder trobar.

Primeres impressions en arribar a Vic. Semblava una trobada com tantes d'altres, però no, tot era diferent: salutacions reprimides, mascaretes incòmodes que ens privaven poder manifestar les emocions, distàncies de seguretat, limitacions de no poder anar a diferents llocs i un llarg etc.

Certament, la COVID19 ens ha fet canviar expressions i comportaments.

Després de la salutació i de prendre possessió, cadascuna al seu lloc, amb la distància corresponent de germana a germana, la Gna. M. Rosa pren la paraula fent constar els 7 mesos llargs que feia que no ens podíem trobar. Molt encertadament ens va proposar que expliquéssim, sense presses, tot el que havíem viscut durant el confinament i fins el moment actual a cada comunitat.

Abans però, ens van comentar l'ambientació del vestíbul on fèiem la reunió que, junt amb la portada de la Programació, formaven un conjunt. Era molt impactant, la simulació d'un rusc al mig de la sala, això ens feia veure que responia a algun missatge concret. Amb l'explicació de la Gna. Rosa M. vam descobrir com,

observant i coneixent la vida de les abelles, ens podien ajudar molt. Les abelles son solidàries: netegen, nodreixen i comparteixen tasques en companyia. Accepten, al llarg de la seva vida, diferents tasques, totes passen per a tot i contentes. Ja saben què és el que els toca fer abans de morir, i ho fan contentes. Sembla que els antics i veien un símbol de resurrecció. Sempre s'aprenen coses noves.

Elles amb el seu gran treball, ens estan enviant un missatge d'unitat, d'esforç silenciós personal i comunitari, un missatge que ens diu: es pot donar fruit de moltes maneres al llarg de la vida, de joves fèiem una cosa, a mitja edat una altra i quan ens fem grans, n'hem de fer d'altres. Sense claudicar ni defallir, saber estar cadascuna al seu lloc i fer bé la molta o poca feina que encara podem fer. En definitiva, ens envien un missatge d'esperança malgrat les restriccions que ens estan imposant per benefici propi i de tots.

Cal recordar el simbolisme del rusc i les abelles que ens dona la província:

AMB LA UNIÓ D'UNS AMB ELS ALTRES ASSOLIM EL BENEFICI MUTU

I amb el tema del rusc i el treball de les abelles vàrem començar a escoltar-nos unes a les altres. Així vàrem omplir tot el matí.

Les germanes vàrem anar explicant les diferents situacions de cada comunitat, que en resum, no va ser fàcil per a ningú.

Ens escoltàvem i molt sovint coincidíem en les experiències exposades. Es va poder copsar que les germanes de les dues infermeries són les que ho van passar més malament, doncs el seu confinament suposava l'anar i venir de personal de fora, necessari per l'atenció de les germanes malaltes i la bona marxa de la casa, però això suposava un risc gran de contagi.

Certament, el confinament del dia 14 de març va capgirar les nostres vides, acostumades a una rutina de fer i ser tranquil·la, activa, serena i plena de llibertat.

També es va viure diferent segons els llocs on estan enclavades les comunitats, ja siguin pobles petits o grans, o ciutats del cercle de Barcelona, o la tranquil·litat de les Illes. Tot va portar a una reestructuració de la vida de les germanes. Teníem temps per a tot, es va canviar l'horari de la comunitat per poder seguir la missa a mig matí, ja sigui al canal 13 tv o per internet a Montserrat. La majoria de comunitats

van adoptar més temps per fer pregària, per jugar o per fer exercicis de gimnàstica, per compartir i, sobretot, es va guanyar en comunicació.

Es tenia que sortir a comprar. I calia fer-ho les germanes menys exposades al contagi, ja que per les edats, la majoria érem de risc.

Tothom va coincidir en el gran bé de les ajudes externes i les noves tecnologies que ens mantenien actives i informades. Agraïem sobretot el treball de la URC.

A l'hora de dinar, cap al menjador, amb el fre de mà posat per quan vèiem una germana de la comunitat, doncs no podíem saludar com era el nostre costum.

A la tarda es va presentar la Programació per aquest curs, que serà diferent, doncs a mig curs toca, si es possible i encara que diferent, fer Capítol provincial.

La serietat i la profunditat del compromís de vida de consagrades són les pautes a seguir. Molta pregària, molt compartir vida i evangeli, i testimoniar amb les nostres vides que som filles del P. Coll allà on ens toca viure, i s'ha de notar. Valorar la llibertat que ens fa servidors de tots.

Notem un canvi en el cronograma, constatem que no podem fer com sempre, ara hi ha menys trobades, menys viatges, menys reunions.

Hem d'anar entrant en aquest altre món de la comunicació, via noves tecnologies. Ara potser les nostres reunions hauran de ser per mitjà dels ordinadors. Impensable fins ara, segons les nostres distàncies sempre petites i curtes de Catalunya.

També ens cal ser molt prudents, doncs no sabem encara com controlar el virus i ens pot fer mal. Hem de ser curoses amb les normes de sanitat i, malgrat ens costi, portar sempre mascareta, rentar-nos les mans, ventilar les estances on vivim i guardar bé les distàncies.

Em pregunto si aprendrem la lliçó que ens toca viure. Si ja no sortim tant per poder compartir... perquè no compartim més amb els de casa i dins les comunitats?, o seguim fent com sempre, esperant que tot torni a ser com abans?

No, no tot tornarà a ser com abans, perquè hem canviat, hem palpat el sofriment molt a prop nostre, la mort, la soledat, la vida ens està canviant.

Cal saber donar resposta a aquest canvi de vida. Ara hem de saber descobrir noves missions, noves maneres d'apostolat, el pobre el tenim molt a prop, massa a vegades, i amb les noves tecnologies podem fer molts serveis gratuïts.

En el torn d'informacions ens vàrem apropar al sofriment d'algunes germanes malaltes que han passat moments difícils.

Va ser una trobada profitosa, rica i molt esperada. Agraïm tot el treball de l'Equip provincial.

Fem de la nostra Província un “rusc” ric en amor i vida, i que la nostra “mel” arribi a alimentar i a guarir a molts del nostre entorn.

Gna. Montse Sala

RECORDANT LES NOSTRES BEATES GNES. MÀRTIRS

El record de les nostres Germanes Beates Màrtirs, cada any en el mes de novembre, ens convoca a totes les germanes de la Província a una trobada de germanor per mantenir viu el seu testimoni de donar la vida per la fe. Enguany, el record i la celebració han estat a nivell de cada comunitat ja que les restriccions a causa de la pandèmia limitava la mobilitat i les trobades.

Algunes comunitats van visitar els monuments i els llocs on hi ha un record de la Germana.

La comunitat de Gombrèn ens comunica la seva experiència.

El municipi de Ripoll queda a tant sols 12 kilòmetres de Gombrèn. La comunitat de germanes de Gombrèn, donada la proximitat amb la ciutat de Ripoll, lloc natal de la Beata Ramona Fossas, hem cregut convenient celebrar enguany a Ripoll la memòria i el record de les nostres Germanes Màrtirs, ja que no ens podem reunir ni festejar-ho en grup. Amb molta antelació ja vàrem programar la sortida i el Full dominical ja ho havia anunciat.

El confinament de caps de setmana ens privava de poder viure el que amb tanta il·lusió havíem preparat, per això, malgrat les ordres, cada germana amb la documentació que acreditava el perquè del nostre desplaçament, vàrem encaminar-nos cap a Ripoll. La sort ens va acompanyar, doncs no vàrem trobar cap control ni cap imprevist.

La nostra cerimònia però, ja va començar a les 6 de la tarda, del mateix dia 6 de novembre, a la capella de la comunitat, lloc entranyable per a nosaltres ja que és on va començar la vida del nostre fundador. Una celebració senzilla, ben profunda, intercalant vespres amb la pregària mariana, desglossant avemaries i salms amb peticions a les nostres germanes perquè ens ajudin en aquests moments difícils de limitacions forçoses, i amb acció de gràcies pel seu exemple i fortalesa que fa de bon imitar.

A continuació, i sense mandra, ja que era ben fosc i feia fred, vàrem pujar als dos cotxes per baixar cap a Ripoll a la Missa del Monestir, que era a les 19:30h. Allà ja ens esperava Mn. Joan Carles Serra, rector de Ripoll i també de Gombrèn, en el monument a la Gna. Ramona Fossas, adornat amb un gros ram de margarides blanques, símbol de la senzillesa i mort per amor.

Abans de començar la Missa, el Mossèn va voler que expliquéssim una mica el perquè d'aquella trobada. Així ho férem, i ben breument vàrem transmetre als fidels el significat d'aquesta data per la Congregació i com, anualment, sentim la necessitat de fer-ne record. Tota la Congregació, arreu del món, s'uneix amb goig a l'agraïment per la vida i exemple de les 7 germanes.

En acabar la Missa, Mn. Joan Carles té el bon costum, cada dia, d'acomiar els feligresos a la porta de sortida del Monestir. Tothom ens agraïa la presència i es feia seu el ressò de la nostra festa. Fins i tot familiars de germanes de Campdevàrol i altra gent coneguda ens saludaven contents.

De tornada a casa, totes les germanes manifestàvem que estàvem contentes i que ho havíem viscut amb plenitud i joia.

Comunitat de Gombrèn

Novembre de l'any 2020

*Con su sangre derramada
que fecunda nuestro suelo
va brotando en cada surco,
la semilla de Evangelio
que creciendo se hace árbol
y abraza el mundo entero.*

LA VIDA A LA COMUNITAT DE GOMBRÈN

Gombrèn és el poble natal de Sant Francesc Coll i Guitart, el nostre Fundador, per a moltes de vosaltres ja conegut. Està situat al Prepirineu català, a 900 metres sobre el nivell del mar, en un entorn molt muntanyós. El nombre d'habitants actual és de 180 persones de totes les edats, ja que les parelles joves han vingut a viure al poble a la recerca de la tranquil·litat que no troben a les ciutats.

L'encant del poble s'acompanya del proper Santuari de la Mare de Déu de Montgrony, amb un bon accés a peu i en cotxe, lloc amb un paisatge i un entorn únics per a l'escalada, bon alberg i restaurant. La Mare de Déu del somriure, des de l'església de Sant Pere de Montgrony i la Mare de Déu pròpiament de Montgrony del petit santuari confiscat a la roca són els eterns protectors de tota la vall.

El poble té dos ritmes de vida, un de dilluns a divendres, un altre dels caps de setmana i festius. El primer tranquil, l'altre amb molta activitat, ja sigui de visitants, així com d'antics vilatans residents ara a Ripoll, Vic, Granollers o Barcelona, que venen al poble els caps de setmana, perquè han mantingut les seves cases i les han millorades. És un poble del que se'n té molta cura, net, amb tots els serveis necessaris com a petit poble, molt visitat pels transeünts aficionats de la muntanya. Té una reputació de bons restaurants, una estrella Michelin per als més gourmets i de bona butxaca i un altre accessible per a tothom i sempre ocupat.

El P. Coll va fundar la comunitat de Gombrèn el 1872. Avui formem la comunitat 6 germanes d'entre 43 i 90 anys. Amb una edat mitjana de 70 anys. Des de diferents continents i orígens: tres catalanes, una de Leon, una camerunesa i una salvadorenca. Cadascuna aporta a la comunitat la riquesa del seu país: la seva cultura, la seva llengua, els seus costums, els seus àpats, les seves músiques, el seu estil de vestir... A més variació molta més riquesa en coneixements, només cal reconèixer, acceptar i valorar que tot és favorable i positiu per a les nostres vides. Sortim de la rutina, de la vida quotidiana, de fer sempre el mateix, com sempre i, amb l'aportació de totes, ens enriqueixim molt.

Totes contribuïm, amb tot el que tenim i som. La nostra manera de ser, les nostres qualitats, la nostra alegria... Les germanes grans aporten experiència, esperit de sobrietat, treball, disponibilitat i servei que sempre han caracteritzat la comunitat de Gombrèn i les joves aporten novetat, creativitat, sorpresa per començar cada dia amb alguna cosa diferent, litúrgies més vives i participatives, força, disponibilitat,

ganes de fer, comunicació amb tothom, estar al dia de tot el que passa a la Congregació, noves tècniques...

Hem de saber acceptar les diferències de cadascuna, respectar les diferents maneres de ser, aprendre unes de les altres, valorar les diferents cultures, estar obertes a canvis amb grans dosis d'humilitat.

Llegint i comentant en comunitat sobre l'última encíclica del Papa Francesc, Fratelli Tutti, vam descobrir la necessitat de reconèixer i estimar tothom com a germans. Viure una fraternitat oberta, valorant, admetent l'altre tan diferent i tan igual, en l'essencial i alhora tan a prop. Tots som iguals davant Déu. La seva doctrina ens ajuda a seguir caminant, sabent que estem ben orientades.

La casa del P. Coll és quelcom especial per a nosaltres, per ésser el bressol del nostre carisma. És per això que poder viure al lloc del naixement del P. Coll és un privilegi, un do, un regal no merescut. És un omplir-se de silenci, de pau i de Déu en tots els racons de la casa i en tots els carrerons del poble, o amb contacte amb les persones senzilles que tant ens estimen. És un lloc que ens ajuda a créixer, pel fet d'estar unides a les fonts. Dona la sensació que estem més unides a la Congregació. Estem cridades a viure el dia a dia amb gran amor pel P. Coll i l'Anunciata.

Totes les filles del P. Coll haurien de poder viure aquest privilegi, amb estades curtes d'unes setmanes en aquesta casa, per viure "l'essència de Gombrèn, l'essència del P. Coll", com ell la va viure durant la seva infància i des d'on assolí la seva profunditat de vida i dedicació al Senyor. Aquesta idea s'hauria de promoure. El silenci, el medi ambient i l'austeritat de les persones del poble ajuden a reestructurar la vida i a posar les prioritats en el seu punt just. Relativitzant moltes coses i prioritzant-ne moltes d'altres que tenim amagades i abandonades. Respirar l'aire de Gombrèn és necessari per a tota dominica de l'Anunciata.

La comunitat té avui la missió "d'estar a Gombrèn" amb tot el que suposa aquest ESTAR tan ple de contingut, malgrat la poca activitat. Estem donant testimoni, vivint en comunitat, com a dones consagrades amb un ideal en comú: el seguiment de Crist a través de l'Anunciata del P. Coll.

VISITA D'UN MISSIONER DE L'URUGUAY

**COMUNITAT
MONTCADA I REIXAC**

Acol·lim tots els grups, els donem la benvinguda i els expliquem la importància de la nostra presència a la casa. Els ensenyaem els nostres entranyables records del P. Coll: la capella, lloc on va néixer, el balcó des d'on predicava als seus amics, el lloc on va ser batejat a la Parròquia i els carrers pels que feia les processons amb el seu estendard de la Mare de Déu.

Les germanes joves també col·laboren amb els grups de treball de la FEDAC, els acompanyen en les seves sortides i activitats, i es donen a conèixer les Dominiques de diferents països.

A més del nostre suport a la Parròquia, preparant i animant les Eucaristies de cada diumenge i de tenir-ho tot en ordre per a la celebració, també col·laborem diversos dies a la setmana, en la pastoral sanitària de l'hospital comarcal de Campdevàrol.

El fort ritme de la casa ja no el podem portar les germanes, i és bo i necessari confiar i donar pas a altra gent per tal que treballi amb nosaltres i s'impregni de la nostra manera de fer. Ara hem d'estar sempre disposades a tot el que va sorgint en un clima constant d'ajuda, de servei, de benvinguda i oració. Sempre amb l'alegria a la cara, perquè es nota si el que fem ho fem convençudes o no.

La comunitat té el seu horari i obligacions a part del ritme de la casa, però com que vivim en un lloc que té una activitat específica, sempre se'ns pot reclamar un servei, com obrir una porta, recollir una comanda o un encàrrec per telèfon..., cosa que fem amb molt de gust.

El personal que treballa en les nostres obres té el seu horari i la seva família, i hem d'entendre que ni poden ni han de fer el que nosaltres fèiem com a religioses. De vegades som massa exigents amb els laics. Tothom ha de respondre en funció de la seva disponibilitat i responsabilitat.

La comunitat de Gombrèn és una més de la Província Sant Ramon de Penyafort, però ahora és única i molt estimada, amb la peculiaritat de ser el bressol del nostre Fundador. Les germanes de la Província aprecien molt Gombrèn i sempre que poden ens visiten, ja sigui en les reunions o en altres ocasions que busquen per venir a visitar-nos. La vida a Gombrèn no té els incentius de les ciutats o pobles grans, però té moltes altres atraccions ben valorades. Es vida sacrificada, austera, servicial al 100%, plena de sorpreses i de records. La comunitat de Gombrèn sempre s'hauria de potenciar.

Moltes famílies, antics alumnes que recorden el seu pas per la casa del P. Coll quan eren alumnes de les nostres escoles, actualment són els de FEDAC, passen per la casa i verifiquen tota la feina feta durant molts anys. Són molts els que expressen els favors i agraïments rebuts pel P. Coll i els agrada visitar i trepitjar la casa d'un sant del nostre temps.

TROBADA ATURA'T I – FEDAC - ERMITA DE SANT FRANCESC

Per a la gent de Gombrèn tenir un fill il·lustre i sant, tan conegut com el P. Coll, és un gran honor. Es registra en tots els escrits de promoció del poble i en tots els actes que es realitzen es destaca aquest gran honor, tenir un Sant fill del poble. La casa del P. Coll sempre ha donat molta vida a la gent.

I per als habitants de Gombrèn, les germanes són "les germanes", compten amb elles per a tot i són molt estimades i valorades. Ara estan contents de veure la comunitat reforçada amb germanes joves. Al llarg dels anys les germanes han realitzat tot tipus d'activitats: classes a l'escola, tenir cura de l'internat, administració d'injeccions, vetllar malalts, catequesi, ajuda a la parròquia.

Quan el rector vivia al poble tenien tots els serveis. Actualment només hi ha dues misses a la setmana, els dimecres a la tarda a la capella de la comunitat i els diumenges al matí a la parròquia. Les germanes s'encarreguen de tot i són el suport i una gran ajuda per al rector.

L'activitat de la casa respon principalment al compromís amb la FEDAC de donar a conèixer a tots els nostres alumnes la "Casa del P. Coll", i de fer trobades amb el professorat. També dona la benvinguda a aquells que vulguin gaudir d'uns dies de tranquil·litat i pau, ja sigui en dies entre setmana o els caps de setmana. Són grups de comunitats religioses, feligresos, seminaristes, familiars, entitats o simplement amics. La casa sempre ha estat molt sol·licitada i tots els grups tornen molt contents i feliços als seus respectius llocs.

TROBADA AURA'T I – FEDAC -

A causa de la realitat actual, des del març amb la COVID-19 i els seus confinaments, estem tenint una mala temporada. La casa tranquil·la, les activitats paralitzades i, sense voler, perjudicant els treballadors.

Durant l'estiu hem pogut treballar una mica i seguim amb petits grups de FEDAC, prenent totes les precaucions possibles. Volem sincerament arribar al final d'aquesta situació el més aviat possible.

Desitgem que aquest article ajudi a totes les germanes a saber una mica més sobre la casa de Gombren i la seva missió tant concreta i peculiar. El

P. Coll ens volia al seu poble i aquí hem de continuar. Encara que molt lluny per a moltes, estem a prop de la Congregació, ben connectades i pregant per a totes.

Convidem a les germanes, de tot cor, a viure el "Experiència de Gombren". És important tornar a les fonts i recordar els nostres inicis.

**BOLETS DE
GOMBREN**

La comunitat

"GERMÀ MEU, T'AJUDARÉ"

Subministracions de socors per les víctimes del tifó Vamco (Ulysses) a Isabela, Filipines

Quan el tifó Ulysses (Vamco) va colpejar les Filipines del 11 al 12 de novembre de 2020, moltes persones de les zones afectades van perdre les seves llars, éssers estimats i fonts de vida, com el bestiar i molts altres productes agrícoles com l'arròs, verdures i fruites. El tifó va afectar les Províncies de la regió de Bicol a la part sud de l'illa de Luzon, Províncies de Rizal, Batangas, Bulacan, Tarlac, Pampanga, Pangasinan, Vall de Cagayán, Isabela i la Regió Capital Nacional.

El tifó Ulysses (Vamco) va causar inundacions en aquestes zones afectades. I a causa de la pluja massiva que va provocar un augment de l'afluència d'aigua de la presa de Magat (situada a Isabela-nord-oest de Luzon), no hi havia més remei que obrir les portes de la presa per alliberar aigua i evitar el trencament de la muralla de la presa. Aquest alliberament d'aigua va causar inundacions a les Províncies d'Isabela i Cagayan Valley (part nord-oest de Luzon). Milers d'habitatges en suburbis baixos es van submergir en inundacions a nivell de sostre, atrapant els residents a les seves teulades mentre esperaven el rescat.

En resposta a aquesta calamitat a les zones devastades, la comunitat Padre Coll de San Carlos-Filipines i el Col·legi Anunciata van decidir dur a terme una campanya de donació "Kapwa ko, tutulungan ko" (El meu germà, t'ajudaré) per ajudar els nostres germans i germanes afectats pel tifó Ulysses a Isabela. De fet, va ser una iniciativa en col·laboració amb la Fundació Anunciata Solidària, PAMANA (Pinoy al servei dels altres) a través de la Sra. Elise Punongbayan (cunyada de la Gna. Glecy), del Col·legi Anunciata Família i amics i altres col·laboradors de la missió.

Les germanes de la comunitat també van compartir generosament el seu regal de Nadal en aquesta missió.

La campanya de donació i la prestació d'ajuda per les víctimes del tifó a Isabela va començar del 16 al 24 de novembre de 2020. Moltes persones van col·laborar en la missió a través de donacions monetàries i en espècie. Els dies 23 i 24 es dedicaren a la compra, preparació i embalatge. Germanes, professorat i personal no docent a l'escola feren l'embalatge dels subministraments de socors.

El dia 25 les Gnes. Joanne U. Ocal, Frela C. Saing, i Ana N. Gacelos, la professora Patricia Anne Rapal, Johnson Posadas (personal no docent de l'escola), Francis Cuntapay (conductor), juntament amb altres dos conductors (El Sr. Melvin Gelido i el Sr Mario Budol), es van dirigir a Ilagan, Isabela per lliurar subministraments d'ajuda per a les víctimes de tifó. Isabela es troba força lluny de San Carlos, Pangasinan, lloc de la comunitat. Aproximadament 9 hores de viatge. Les germanes i els seus acompanyants van viatjar molt d'hora al matí (3:00 a.m.) i van arribar a les 12 del migdia pel lliurament dels subministraments. Es féu la donació a l'Acció Social de la Diòcesi d'Ilagan, Isabela, representada per la Gna. Mary Camille Marasigan FLDP, de la Congregació de les Germanes Franciscanes de la Mare de Déu de la Divina Providència. Ella és la coordinadora d'Acció Social de la Diòcesi. També va estar en comunicació amb el P. Ric-Zeus Estrada Angobung, rector de San Mateo, Isabela, i va actuar com la nostra persona de contacte. Després del

lliurament, les germanes van passar per la parròquia del Pare Ric-Zeus "Zuk" per visitar-lo i després van viatjar cap a San Carlos.

Hi havia un total de 200 paquets de subministraments d'ajuda que consistien en arròs, productes en edificació, fideus instantanis, llet, cafè i sabó. També hi havia una varietat de sabatilles d'esport. L'excés de donacions monetàries també es va donar a l'Acció Social de la Diòcesi. La Diòcesi d'Ilagan, per mitjà de la Gna. Mary Camille Marsigan FLDP i el P. Ric-Zeus "Zuk" Angubong, va agrair a la Congregació, a la Fundació Anunciata Solidària, a PAMANA, al Col·legi Anunciata família i amics, i altres col·laboradors de la missió per l'ajuda a les víctimes del tifó.

De fet, va ser un acte de caritat i solidaritat amb els nostres germans i germanes necessitats. La missió continuarà sempre. Som tots en una missió, portant Crist i el seu amor i compassió sigui on sigui, especialment als que ho necessiten.

La comunitat Pare Coll i el Col·legi Anunciata volen agrair al Déu Totpoderós en primer lloc per totes les benediccions i agraïments a través de les moltes persones que van col·laborar en la missió, a les germanes de la Congregació, a la Fundació Anunciata Solidària, PAMANA (Pinoy al servei dels altres), a tots els nostres

alumnes i estudiants i les seves famílies, i a tots els amics i col·laboradors de la missió.

Gràcies pel seu amor i generositat als nostres germans i germanes necessitats a través de la seva activa col·laboració. A Déu sigui la glòria ara i per sempre.

Hna. Freila C. Saing

DE BARCELONA A FILIPINES: UN ACTE DE SOLIDARITAT

Amb les víctimes del tifó que va causar greus inundacions

Una visió general del tifó i el que va causar

A finals de 2020, tres tifons consecutius han colpejat les Filipines en tres setmanes consecutives, i encara que cap d'ells aterrà directament al nord de Luzon, cadascun d'ells va fer caure fortes pluges a tota la Regió de la Vall de Cagayan. El tifó Molave (Quinta) va passar el 26 d'octubre i el súper tifó Goni (Rolly) va colpejar l'1 de novembre. Quan el tifó Vamco (Eulysses) va arribar l'11 de novembre, fuetejant vents destructius i abocant fortes pluges, els rius i preses de la zona ja estaven desbordats.

Capturada de pantalla de un video del YouTube publicada en <https://www.youtube.com/watch?v=uN0z0iNkSLw>

Imagen de Reddit publicada en https://www.reddit.com/r/pics/comments/jtv5jh/cagayan_valley_philippines_after_the_effects_of/

La presa de Magat, una de les més grans del país, es va acostar al seu punt d'abocament, de manera que els gestors regionals de l'aigua van obrir set de les seves portes d'inundació per evitar el gran fracàs de la presa. Però com a resultat de la gran quantitat d'aigua que van alliberar, el Riu Cagayan, que és el riu més llarg i més gran de l'arxipèlag, es va desbordar i va causar greus inundacions a les províncies d'Isabela i Cagayan.

Segons algunes informacions, les aigües de la inundació es van enlairar fins a 5 metres en algunes zones al llarg de la vall.

Els filipins es van sorprendre quan van veure els residents de les dues províncies amb les seves cases submergides sota

Imagen de Philnews publicada en <https://philnews.ph/2020/11/14/photos-of-cagayan-province-flood->

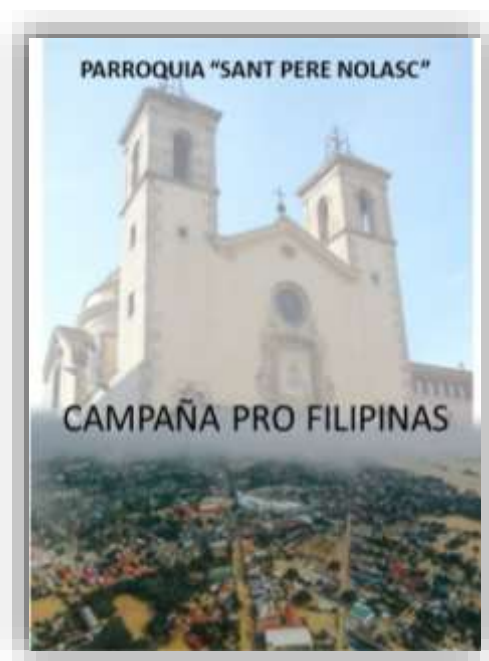
l'aigua, deixant a molts sense cap altre remei que pujar a les seves teulades mentre esperaven ser rescatats. Pel dir de la gent, no s'esperava una inundació tan ferotge, una inundació que no han experimentat en quatre dècades.

L'esperit BAYANIHAN dels Filipins

Enmig de la nit, en plena fúria del tifó, les xarxes socials es van inundar de peticions de rescat i d'ajuda. Així, quan el tifó es va calmar, malgrat les moltes restriccions per l'amenaça de la pandèmia COVID-19, els filipins es van afanyar immediatament a actuar com a resposta.

Fotografías del Padre Ric Zeus Angobung, Canceller de la Diócesis Ilagan, Isabela/Centro de Acción Social.

Hi va haver una gran pluja d'esforços per unir-se en la consolidació dels esforços de rescat i ajuda amb diversos materials, com mantes, roba i menjar a les famílies més afectades, especialment en zones atrapades. Agències governamentals, organitzacions, grups del sector privat i diversos ciutadans van distribuir diners en efectiu per a la compra d'aliments i altres necessitats bàsiques. Altres, fins i tot van maximitzar

Agraïment a tothom

Jo mateixa reconec que els filipins som increïblement resistents. Ja estem acostumats a acollir aquests tifons que ens arriben una vegada i una altra, una altra vegada..., però aquesta va ser una inundació inesperada que ha causat danys massius. Els filipins del nord són coneguts com gent treballadora i no volen dependre de ningú, però en aquesta circumstància realment necessitaven ajuda.

Donem les gràcies a la Parròquia de Sant Pere Nolasco i a la comunitat de Dominiques de l'Anunciata d'Elisabets, que van iniciar la campanya. Gràcies a tots els donants, als que van prendre la iniciativa, així com a aquells que van donar el seu suport actiu. Es podria tractar d'una petita quantitat, però sabem que era una expressió concreta de predicar la solidaritat amb els necessitats i compartir les bones notícies de la fe, l'esperança i l'amor.

Preguem per l'eterna pau dels que van perdre la vida, per la recuperació dels que tant profundament van patir i per la restauració de la terra que és la principal font de vida a la regió.

Gna. Cristine Caliguiran Guiyab

“SER SAMARITANA AMB ELS MALATS”

A mitjans de juny de 2020, la Priora Provincial M. Rosa Masramón es va posar en contacte amb mi per proposar-me el servei de Pastoral de la Salut a l'Hospital de “Mateu Orfila” de Maó, Menorca. La meva primera reacció va ser dir que no, perquè no em veia amb ànims de realitzar aquest servei. De moment va quedar així; però llavors vaig començar a donar-li voltes: vaig reflexionar, vaig pregar, vaig demanar consell a algunes germanes i vaig canviar d'opinió, tot i que les meves pors i dubtes van continuar.

L'1 de setembre em vaig incorporar a la Comunitat de Maó formada per les germanes Josefina Viladrosa, Dolores Perales i jo mateixa. La missió que duen a terme les germanes de la comunitat és: la Pastoral a la Parròquia del Carme i a l'Hospital “Mateu Orfila”, Càritas, grups de reflexió, catequesi a la Parròquia de la Concepció, visitar i portar la Sagrada Comunió als malalts, ajuda a la botiga solidària “Mestral”,

català als immigrants i repàs escolar. En aquesta mateixa data vaig començar la meva jornada laboral a l'Hospital. Els primers dies vaig tenir la sort de tenir al meu costat a la Gna. Àngela Beneit de la comunitat de Ferreries, que va suplir l'absència de la Gna. Luci García, i al sacerdot de l'Hospital, Joan Miguel Sastre; ambdós em van guiar per dur a terme aquesta missió.

Però arribà l'hora en què la Gna. Àngela va deixar d'acompanyar-me i vaig haver de començar el meu treball tota sola, dur a terme la missió encarregada, que consisteix en *DONAR SUPORT ESPIRITUAL, RELIGIÓS I HUMÀ* als malalts i familiars. Aquest dia estava molt nerviosa, espantada, amb molta por; vaig anar a la Capella, amb la mirada fixa al Sagrari em venien al cap nombroses preguntes: però, per què he acceptat aquesta missió?, com podré saber la necessitat de cada persona malalta?, com connectaré amb elles i les seves famílies?, què els podré dir?, quina resposta els donaré...? Com més preguntes em feia, més angoixa sentia dins meu; de sobte em vaig calmar pensant en les cites: *(Is 41,10) "Així que no tinguis por, perquè estic amb tu; no t'angoixis perquè sóc el teu Déu. T'enfortiré i t'ajudaré; et sostindré amb*

la meva dreta victoriosa" i (Ex 4,12) "Ara doncs, vés, i jo estaré a la teva boca, i t'ensenyaré el que has de dir". A la fi vaig prendre la decisió de posar-me en mans de Déu.

La sort és que, en el temps que treballo a l'Hospital, he pogut comptar sempre amb el suport i l'encoratjament d'En Juan Miguel, el sacerdot, però el que més difícil em resulta d'encaixar i m'omple de tristesa, és veure morir a persones que comences a estimar i que els dius fins demà!, però a l'endemà em trobo amb la trista sorpresa que ja no hi són; un altre aspecte és que m'agradaria quedar-me sempre al seu costat escoltant les seves preocupacions, suavitzant el seu dolor, donant-los esperança i consol. Això és el que m'està passant amb la senyora Leonor, que en un principi només la saludava, però ara tenim unes llargues i profundes converses, i en un moment concret em va demanar que li donés la Sagrada Comunió perquè això la faria sentir més forta, més segura i més tranquil·la. Tant ella com el seu marit, transmetent amor, pau...

De vegades em trobo amb alguna persona malalta que, per l'expressió de la seva cara, em sembla que no li agrada que la visiti. Davant d'aquest fet, saludo, somric i me'n vaig.

Cada matí, en començar la jornada, faig pregària a la Capella per tal que el Senyor m'ajudi a transmetre la seva llum i la seva bondat a tots els malalts. Intento fer la feina amb amor perquè, quan manca la salut, un dels millors medicaments és sentir-se estimat i acompanyat. També tinc en compte la importància de la prudència i el

respecte que cada persona es mereix. La meva mare deia: *«Per no tenir problemes a la vida hem de ser molt prudents: veure, escoltar i callar»*.

En aquest temps de la pandèmia, els primers dies vaig tenir una mica de por de visitar segons quina planta de l'hospital, perquè és on hi ha persones ingressades pel COVID. Però ara ja no em preocupa, perquè estic protegida, intento prendre les distàncies que s'exigeixen i si m'he d'acostar a la persona, sobretot quan els reparteixo la Comunió, penso: *Ell està amb mi*. La gent té una mica de por, perquè no sap com acabarà i com passarà aquest hivern i em diuen que això va per llarg. Crec que s'ha de tenir esperança i fe.

A nivell comunitari estic bé i em vaig adaptant. És molt diferent conviure en comunitats nombroses a ser només tres germanes; ens enriqueix mútuament tenir freqüents trobades amb les Gnes. de la comunitat de Ferreries.

La meva relació amb els joves és col·laborar a les parròquies del Carme i de la Concepció, en grups de reflexió de l'Evangeli del diumenge, preparar cants i pregàries mensuals. Amb "Believer's-creients" (un grup d'adolescents i joves que després de la Confirmació volen seguir creixent en la Fe) ens reunim un cop al mes i parlem de temes d'interès, amb una mirada creient que fomenta la convivència. També faig catequesi a un grup de Primera Comunió.

Per al futur sento que la comunitat té diversos reptes:

- En l'àmbit sanitari, continuar potenciant el servei de la Pastoral a l'Hospital.
- Seria important col·laborar en la formació de laics compromesos, viure i transmetre l'Evangeli.
- Col·laborar en la catequesi parroquial.
- Ajudar en el servei humanitari de Càritas en les seves diferents activitats socials.

Oració personal: Senyor, desitjaria que en l'Anunciata seguíssim essent sensibles a les necessitats de les persones més properes a nosaltres i que coneixem. Algunes a causa de la pandèmia han perdut els seus éssers més estimats, i moltes s'han quedat sense feina i s'han trobat en la necessitat de veure's en les files de Càritas demanant ajuda. També et demano que siguem persones d'oració, senzilles, pobres, compassives, de gran misericòrdia i disposades a ajudar a qui ens necessiti. Amén.

Gna. M. Carme Alberto Pons

«TEMPS D'ESPERANÇA A LA LLUM DE LA PARAULA»

Formació Permanent Nadal 2020

Qui ens ho havia de dir, a l'inici del curs, que en el mes de desembre no podríem assistir a l'habitual reunió de Formació Permanent que s'organitzava a Vic! Però fou així. Les restriccions per la Covid-19 van anul·lar la trobada presencial, però... no van impedir la presència virtual. Motiu d'esperança! i en aquesta ocasió no faltava ningú, fins i tot les nostres comunitats de l'Àsia s'hi feren presents. Gràcies a les noves tècniques!

Per a algunes de nosaltres el dia 24, amb la felicitació del Nadal, va ser el baptisme en aquestes noves tècniques i podem dir que té molt a veure amb la formació permanent: aprendre mútuament per conèixer nous mitjans per a l'evangelització (com volia el P. Coll).

Sí, això va ser molt bo, però l'ensenyament dels dies 27 i 28, a càrrec del frare Caputxí **Fra. Josep Manuel Vallejo**, ens va portar, a través de la "tècnica", al cor de la nostra vida consagrada i al fonament de la veritable evangelització. El seu tema «**Tiempos de esperanza a la luz de la Palabra**», ens va finalitzar l'etapa de l'estudi congregacional de la fitxa **3 EVANGELIZARNOS**.

La seva exposició la podem resumir en 4 apartats:

1. A través d'uns passatges bíblics el Fra. Josep Manuel remarcà les actituds que els personatges presentats tenien relació a la trobada amb Déu.

Va començar i va acabar la tarda amb la figura de Maria, model i mestre nostre, amb els passatges de l'Anunciació i la Visitació.

Dels diferents textos amb els quals ens quedem: **el recolliment necessari** per poder escoltar, **el silenci** per captar i contemplar, **el diàleg** per poder entendre i respondre, **la humilitat** per saber-se en mans de Déu i posar en Ell tota la

confiança, **l'oblit d'una mateixa i la presència de l'Esperit Sant** per tal de fer-se servei. També ens va fer entendre que Jesús, un cop ressuscitat, no sempre facilita que se'l reconegui, com va passar amb els deixebles d'Emmaús. Estaven decebuts, no havien entès les Escriptures i la mort

fou simplement un fracàs. Però Jesús va fer camí amb ells, va entrar en la seva conversa i es posà davant de la seva petició; fou suficient un senyal que ell va fer per tal que els seus ulls s'obrissin. Això es relaciona estretament amb la formació permanent, amb la necessitat de llegir, d'estudiar les Escriptures per conèixer millor la voluntat de Déu i saber interpretar els signes dels temps.

2. El P. José Manuel ens va fer dues preguntes: Què és l'evangelització? Quins llibres hem llegit? La posada en comú ens va donar una bibliografia sòlida que ens pot ajudar. Ens quedem amb algunes idees:

- Evangelitzar és anunciar la bona notícia, alegrar; si les nostres vides irradien alegria, estem evangelitzant. L'alegria alleugera el pes de la vida i cal confiar-hi per tal de tenir esperança.
- La formació és prendre la forma de Crist.
- Per acollir a Jesús avui, a casa meva ho he de fer en l'Esperit Sant, no puc conèixer Jesús sense ser guiada per l'Esperit Sant. Jesús i l'Esperit Sant van junts. El "contemplata" implica l'Esperit Sant. Ho comprenem en l'Anunciació de fray Angélico. Maria està plena de l'Esperit, la seva figura devota, humil, respectuosa, recollida, llegint i contemplant la Paraula, contrasta amb la figura de l'antiga Eva. Aquest pas precedeix el compromís.
- L'Esperit Sant el rebem quan llegim les Escriptures, el seu impuls ens porta a servir com Maria que anà a servir a Elisabet.

3. També ens va donar unes cites bíbliques per interioritzar-les i per permetre'ns percebre l'existència o no dels dons de l'Esperit.

- L'Esperit ungeix Jesús i l'envia a evangelitzar els pobres... Així també a nosaltres ens diu "pau a vosaltres" i ens envia a ser signe de perdó al nostre entorn.
- Les nostres comunitats són llocs de reconciliació i la vida fraterna és sagrament davant del món, però no en solitari. La reconciliació és al centre de la nostra vida religiosa, portant les nostres càrregues l'una sobre l'altra.
- No hi ha comunitats perfectes com no ho foren els membres escollits per Jesús, perquè eren contraposats, discutien i es perdonaven. Hem de ser paràbola de reconciliació, ser tendresa de Jesús, com ho fa l'Església en establir cada 50 anys un any jubilar per perdonar.

4. Com discernir l'Esperit Sant?

- Segons Santa Teresa, cal posar l'èmfasi en la vida quotidiana. Veure què es fa per saber si es prega amb autenticitat, si es té humilitat i paciència, si s'estima els enemics, els que acusen o amonesten, si es nega una mateixa, si no es fa mal davant la injustícia.

Com sabré que tinc l'Esperit Sant?

- Mira el que estàs fent i sabràs l'esperit que tens.
- Va descriure diferents actituds que denoten no tenir l'Esperit Sant. Un estil rígid, intransigent, indiferent, pessimista, de tristesa sistemàtica, rutina amb poques esperances, por, esclau... no té l'Esperit Sant, però l'Esperit no tanca a la persona, sinó que l'empeny a deixar-se a si mateixa, en el servei. Qui parla molt, que és el centre, que té necessitat de presumir, té un problema d'afectivitat no resolt.
- Altres cites demostren que **si que tenim l'Esperit Sant**, si som discretes, demostrem amor, alegria, ja que l'amor és pacient, ho suporta tot, si tenim bondat, auto-domini...

A manera de conclusió

Hem d'omplir-nos de l'Esperit Sant perquè la nostra vida tingui un veritable sentit; demanar constantment l'Esperit, doncs és un do, no ens el podem donar. El fruit no depèn de mi.

Ens hem de posar a disposició, amb actituds saludables, que ens obrin a l'Esperit perquè aquest mateix Esperit es faci present. I que l'oració sigui autèntica, aprofundint en el perdó, en la creu.

I per arribar a aquesta plenitud també es necessita del silenci i d'una relació constant amb Jesús que ens facilitarà el trobament amb la Trinitat.

Gna. Argelina Alvarez

El dia 29 el matí va tenir lloc la posada en comú de L'Estudi Congregacional de l'any 2020.

Totes les comunitats de la Província hi varen ser presents i per tal que la trobada fos àgil es va donar la següent consigna:

«Presentar un breu resum de les tres fitxes juntament amb un símbol que dones significat el contingut.»

No es va escatimar esforços per fer agradable i amena la posada en comú. La creativitat va superar en escreix les expectatives de l'organització.

Ha estat una bona experiència de trobada telemàtica que possiblement tindrà continuïtat, contents amb la trobada ens va costar acomiadar-nos i tancar l'ordinador....

🏠 **BARCELONA - ELISABETS**

La Mare de Jesús és el nostre model de contemplació apostòlica: una vida contemplativa que s'omple de la Paraula de Déu que la porta a tenir cura dels altres.

En totes les etapes de la vida es pot ser testimoni, cadascuna en el seu lloc de treball, de vivències. I una manera de donar testimoni és que ens vegin "enamorades" de Jesús, alegres, contentes... amb aquesta autèntica alegria que surt espontàniament, perquè la portem a dins.

Per tant, hem de ser persones amb una sòlida formació. Hem de dedicar temps a l'estudi de la Paraula de Déu i mantenir-nos al dia amb tot el que passa a l'Església. Així ho volia el Pare Coll, que tinguéssim una formació que ens portés a la conversió, i ens transformés l'interior. Així és, com la vida religiosa tindrà futur.

SÍMBOL: Hem triat aquesta imatge del nostre Pare Sant Domènec que creiem que resumeix el nostre estudi i reflexió. La seva actitud contemplativa d'estudi i oració ens recorda el valor del silenci com un mitjà necessari per escoltar la veu de Déu, que ens parla a través de la seva Paraula.

🏠 **BARCELONA - HORTA**

Cuidar l'encontre, la trobada amb Jesús, amb el nostre ésser i el nostre fer. Ell va saber harmonitzar l'experiència dels gestos i de la pregària. Omplir- nos d'Ell, com varen saber fer el nostre Pare Sant Domènec i Sant Francesc Coll.

Revifar, cuidar el sentit de la comunitat (i ara més que mai amb les nostres limitacions). Que el do de la vocació i l'esforç per a viure la fraternitat, ens ajudin a viure amb alegria i testimoni.

Formació continua, sempre, no per tenir títols, sinó un estudi que ens ajudi a créixer, a saber assaborir la vertadera saviesa, apropant-nos més a Jesús i que el seu Esperit ens ajudi a saber comprendre i estimar el món que vivim.

SÍMBOL: La pedra i la margarida del nostre jardí.

La duresa de la pedra, les dificultats, no han d'impedir que sigui possible la primavera, la vida, els petits fruits, com aquesta flor senzilla i petita... Confiança i esperança en aquest temps de pandèmia. Desitgem per a totes un any millor i la salut per a totes les germanes malaltes.

🏠 **BARCELONA - SANT ANDREU**

Maria de Magdala, símbol de generositat i entrega, vessa tot el perfum als peus de Jesús, no es reserva res, ho dóna tot. Aquesta és l'actitud que també nosaltres hem de tenir, el Senyor no vol ni mediocritat ni rutina, ho vol tot.

El **vaixell**, mitjà pel qual el Senyor es val per fer-se present als deixebles; quan els crida amb molta força, ho deixen tot i el segueixen. Durant la tempesta els fa un toc d'alerta i els diu: *Homes de poca fe!* A nosaltres ens diu: sigueu fortes i fermes en pilotar la nau de la vostra vida. No tingueu por, jo us espero a port.

Per mitjà de l'estudi de la **BÍBLIA** (Paraula de Déu) aconseguirem la conversió interior, la vida nova en Déu, deixant-nos transformar i configurar per Crist i en Crist.

🏠 **BARCELONA - SANTA ÚRSULA**

La lectura i reflexió d'aquest treball ens ha ajudat, enriquit i ha facilitat el diàleg comunitari.

El seu resultat: «Un compromís a potenciar la Formació permanent, per donar una major qualitat a la nostra vida comunitària, per tal que el nostre testimoni sigui significatiu».

SÍMBOL:

El símbol que hem escollit és una CASCADA que nodreix la terra i genera vida.

Constatem que:

- l'escolta i l'apertura a l'Evangeli
- tenir cura a dedicar temps a la qualitat comunitària
- i la Formació permanent

són per a nosaltres aquesta aigua viva que és Ell, per tal que la nostra vida doni fruit.

🏠 CALAMBA City

Per evangelitzar-nos hem d'estar arrelades en Jesucrist; acollir i interioritzar la Paraula de Déu que és llum i força per avançar i créixer en la nostra vida consagrada; enfortir-nos amb els elements propis del carisma: la vida comunitària, l'oració, la formació i, finalment, l'escolta de la societat, i dels esdeveniments que ens envolten. Amb tots aquests components podrem fer els passos i evangelitzar els altres.

Aquest seria per a nosaltres el perfil de la Gna. Dominica de l'Anunciata EVANGELITZADA.

SÍMBOL:

- ▶ La planta té arrels que li donen suport.
- ▶ Necessita sol i llum per a la seva funció de clorofil·la.
- ▶ El sòl i els fertilitzants l'ajuden a créixer.
- ▶ L'aigua que dissol els nutrients i fa que, xuclats per la planta, pugui florir i donar fruits.

🏠 **CANET DE MAR**

La formació i l'autoformació són un camí de conversió que ens capaciten per tal que lliurament visquem la consagració i creixem en la unió i configuració amb Crist.

SÍMBOL:

🏠 **CERDANYOLA DEL VALLÈS**

Els qui fan la **EXPERIÈNCIA DE CRIST** queden tocats en la seva existència. És una experiència que transforma la vida i atorga la capacitat de reestructurar aquest mateix estil de vida. D'un perseguidor de cristians, va sortir un sant Pau; d'una samaritana, dona de mala vida, va sortir una evangelitzadora; d'un Francesc Coll, jove senzill de poble, va sortir un sant fundador.

Igual que tots ells, nosaltres, estem convidades a **ROMANDRE** amb Ell per **CONÈIXER-LO**. I, coneixent-lo, **PORTAR-LO** als altres.

🏠 **FERRERIES**

Com Maria, escoltem i contemplem la Paraula de Déu, l'acollim en el nostre cor i la fem vida.

La Paraula que hem acollit la compartim en la comunitat i en l'acció pastoral, estant sempre al servei dels que ens necessiten.

Cadascuna som responsables de la nostra formació. L'autoformació és un procés de tota la vida, és deixar-se modelar per la Paraula de Déu, canviar actituds, transformar la ment i el cor.

SÍMBOL:

L'espelma encesa és símbol de la llum que hem rebut de la Paraula de Déu, que il·lumina la nostra vida i la volem compartir amb els altres.

🏠 GIRONA

Com Jesús, hem d'harmonitzar les dues realitats de Marta i de Maria. Si a la religiosa li faltés l'**oració**, el **servei**, és evident que la seva **vida** no tindria expressió significativa. Cal entrar en una dinàmica de **conversió**. La **contemplació** i l'**estudi** ens estimulen a ser **dones d'esperança** compromeses en el món d'avui.

SÍMBOL: UNA ESCALA

Què representa? Les diferents etapes de la vida. Cada esglaó representa moments per recordar, unint els aspectes més influents que han fet efecte en nosaltres i han configurat la pròpia personalitat.

Són factors de creixement intel·lectual i espiritual, reforçant l'ésser humà. Sempre alimentades per la **Paraula**, l'**estudi**. Estimulades per un dinamisme de **conversió**, **discerniment**, **contemplació**.

En l'últim esglaó, vençuts ja tots els obstacles, trobem la **llum**, l'**espera del Pare**.

🏠 **GOMBRÈN**

🏠 **GUISSONA**

La conversió no és un acte que es faci d'una vegada per totes, sinó un veritable procés que ha de continuar tota la vida. La formació és conversió a la Paraula de Déu, és anar canviant actituds per acollir-la millor.

COMPROMISOS:

Lectura diària de l'Evangeli. Si ho fa tota la comunitat, aquesta es converteix en una veritable escola de formació.

Fer pregària des de l'interior del nostre ésser per sentir-nos estimades pel Senyor i per tal que es manifesti el seu amor misericordiós.

SÍMBOL:

El nostre Pare Sant Domènec, predicador itinerant pel sud de França, portava sempre en el seu equipatge el llibre dels Evangelis i les Cartes de Sant Pau, des d'on alimentava el seu esperit. Nosaltres, com dominiques, no podem deixar la Paraula de Déu a la vitrina de la Biblioteca, sinó portar-la sempre a la nostra "motxilla".

🏠 **«Ntra. Sra. del ROSARIO» VIETNAM**

La formació humana, intel·lectual, bíblica, espiritual, congregacional i qualsevol altre tipus de formació són mitjans constants per romandre en el camí de la

qualitat evangèlica de la nostra vida consagrada, i d'aprenentatge de Jesús, que diu: "*Apreneu de mi*" (Mateu 11:29).

El nostre símbol és aquesta imatge de la nostra Santíssima Mare Maria que escolta atentament al seu Fill, que el contempla de tot cor, que mira intensa i afectuosament l'ésser total del seu Fill, i això és el que volem ser, perquè puguem seguir Jesús com Ella ho va fer.

🏠 «SAN PEDRO ALMATÓ» - VIETNAM

Aprofundir en l'Evangeli com la regla fonamental de tota persona consagrada.

Tot està en ell! Ell es el centre de tot el que fem. Ell és la nostra raó de viure i és digne de la nostra entrega incondicional.

Per centrar la vida en Crist i enamorada de Crist.

Com a persona consagrada, el nostre centre de vida és Crist, servint a Déu ho fem als altres. És el nostre desig compartir l'amor de Déu, sembrar l'esperança en la nostra comunitat, i portar a la gent a una relació salvífica amb Jesucrist a través del poder de l'Evangeli.

SÍMBOL:

🏠 **LLEIDA**

Les dues actituds, la de Marta i la de Maria s'han de complementar sempre: El model de Maria que escolta i el de Marta que ho tradueix en actituds de servei, d'amor i de misericòrdia vers els altres.

La confiança en Déu, el nostre testimoniatge de vida comunitària, fonamentada i viscuda segons l'Evangeli, és la raó de la nostra esperança vocacional al servei dels més pobres i necessitats.

L'autoformació és un itinerari que ens porta a la conversió d'actituds per acollir la Paraula de Déu, que es manifesta a través de la lectura, en l'observació de la natura i de la vida, fins a fer pròpies les actituds, els valors i l'estil de vida de Jesús de Natzaret i a l'entrega confiada a Déu, relativitzant les coses materials.

Un camí de fe que ens condueix a anar deixant allò que la mateixa vida, amb el pas del temps, ens va prenent, i en oferir en cada moment allò que podem donar.

SÍMBOL:

**INCENSARI i
NAVETA**

L'incensari com a símbol del que hauria de ser la nostra vida: una contemplació del Senyor en el nostre interior i que ens impulsa a viure amb més profunditat per poder expandir el bon olor de Crist a través de les nostres actituds de servei, pregària, entrega, amor a tots els que ens envolten.

🏠 MANRESA

La Formació respon a una Crida; és una Trobada, un Mirada oberta il·luminant el camí, una Exigència i una conquesta, un Discerniment, un Procés que dura tota la vida, que ens converteix i ens dona forma.

SÍMBOL:

Hem triat com a símbol un **MIRALL** perquè la formació és com un mirall que ens reflecteix els trets de Jesús i ens permet mirar-nos al mirall per confrontar la nostra vida amb la de Jesús, veure el que ens cal "afegir" i aquells que hem de "treure" per tal que la nostra vida sigui a semblança d'Ell.

🏠 **MAÓ**

El megàfon és un instrument per amplificar la veu perquè la puguin sentir bé els qui l'escolten.

Nosaltres cal que siguem megàfons de l'Evangelí, o sigui, amplificant i anunciant el Missatge de Jesús.

🏠 **MONTCADA I REIXAC**

Creiem que per evangelitzar primer hem de ser evangelitzades nosaltres.

Hem de tenir un cor enamorat de Jesús. Viure una vida senzilla i agraïda amb gran fe i confiança en Déu.

En l'exhortació apostòlica "Christus vivit" el Papa ens parla de poder veure el món amb ulls nets de llàgrimes. És a dir, davant de certes realitats que ens impacten les hem de veure amb els ulls del cor, prendre consciència dels reptes que les afronten i comprometre'ns a llegir la realitat a la llum de l'Evangelí i poder donar una resposta a la humanitat.

SÍMBOL:

La Bíblia i la bola del món.

Dues realitats que hem de tenir en compte i que han d'estar unides per evangelitzar. El món i les seves necessitats i la Bona Nova de les Benaurances.

🏠 NAVARCLES

Deixar que la Paraula de Déu ressoni en el nostre cor, que es faci silenci en el nostre interior. Només així evangelitzarem i tindrem experiència de saber-nos convocades a una formació constant, adient per al món actual.

SÍMBOL:

La Paraula de Déu per fer-ne pregària, meditar-la i reflexionar-la dins nostre.

Així, evangelitzades, sabent-nos portadores de la Bona Notícia, impulsades per l'ESPERIT de DÉU, ens calçarem les SANDÀLIES de la disponibilitat i del servei i, com diu la cançó "... nuestro destino es andar..."

Per on? Pel MÓN, i en el petit tros de món on cadascuna hi visqui, donar-nos i donar amb senzillesa i alegria el que hem rebut, i així evangelitzar amb la nostra vida.

🏠 QUEZON CITY

El principi de les fitxes de l'Estudi Congregacional ens demana que utilitzem les nostres oïdes per poder escoltar la Paraula de Déu, als joves i a Jesús. Però cal posar-hi el nostre cor per poder escoltar. La nostra escolta serà més profunda quan la fem amb silenci i menys sorolls a l'exterior i a l'interior, com ho féu Maria de Betania, que va escoltar la Paraula de Jesús. Tan sols després d'escoltar Jesús podem fer que els joves siguin també capaços d'escoltar la seva crida, com ho va fer Andreu al seu germà Simó Pere.

Escoltar la veu de Jesús ens dona esperança per no quedar-nos contemplant la tomba, sinó

SÍMBOL

buscar-lo en el jardí com ho va fer Maria Magdalena, de manera que puguem proclamar la seva Bona Notícia i viure amb caritat d'acord amb el que està escrit a Cor. 13:7.

🏠 **SAN CARLOS City**

Una **GERRA** a les mans del Mestre:

El símbol que hem escollit és una guerra de diferents colors a les mans del terrissaire, del Mestre. Els diferents colors representen la diversitat i la interculturalitat.

Som diferents, diverses, però estem unides. Cada una forma part de la gerra que està a les

mans de Déu.

- **JESÚS** ens crida i ens convoca per escoltar i donar testimoni de la seva PARAULA.
- **ASSUMIR** la responsabilitat de la formació i de l'autoformació.
- **REINTERIORITZAR** la crida de ser una comunitat de vida i viure sempre en comunió en la diversitat.
- **RENOVAR** sempre el nostre compromís al MESTRE que ens crida i ens convoca.
- **ANIMAR-NOS** mútuament per ser sempre fidels al MESTRE que ens crida i ens convoca.

🏠 **SANT VICENÇ DE CASTELLET**

Estar en pau "als peus de JESÚS", en la pregària, sense presses ni altres preocupacions, ens ajudarà a ser una comunitat més fraterna.

Com **MARIA de l'ANUNCIACIÓ** desitgem acollir i guardar la Paraula de Déu en el cor, per ser fidels al que Déu espera de nosaltres i ens transformi.

Així seguirem **JESÚS** amb generositat i alegria, hem de ser "**TESTIMONIS JOIOSOS**" per tal que qui ens vegi pugui dir: "**VENIU I VEUREU**".

La **FORMACIÓ PERMANENT** farà que la nostra vida sigui més autènticament evangèlica.

SÍMBOL:

🏠 **STA. COLOMA DE GRAMENET**

Tota la reflexió de les tres fitxes sobre el tema **EVANGELIZAR-NOS**, ens ha portat a la necessitat d'omplir-nos d'Evangelí, i de fer vida en la nostra vida les actituds i gestos de Jesús. Treballar en això és **EVANGELITZAR-NOS**.

Com a resultat de la reflexió, comunitàriament hem arribat a un consens amb aquests dos compromisos.

1. Viure en coherència entre la vida pràctica i les teories que parlem, **AMB SENZILLESA I CLAREDAT DE VIDA**.
2. Comunicar-nos les lectures d'articles, llibres, vivències... i l'impacte que han tingut en nosaltres.

SÍMBOL:

Hem volgut simbolitzar en aquest grup de plantes la bellesa de cadascuna d'elles i, alhora, la cura i el respecte d'unes per les altres perquè, com a conjunt, tingui una harmonia i irradiï aquesta llum que rebem del creador.

🏠 **SÚRIA**

La trobada de Jesús i la seva Paraula meditada ens exigeix evangelitzar-nos per poder estar en disposició de donar, donar-nos, **EVANGELITZAR**. Però no podem perdre de vista el compromís personal i comunitari de revisar el sentit i el valor de ser comunitat **VOCACIONADA**, que expressa amb força en el dia a dia, l'alegria i la fraternitat en el seguiment. I per això, ens cal la **FORMACIÓ** que és una crida a voler “aprendre a aprendre” durant tota la vida, en qualsevol

edat i en tot moment. La Congregació ho considera una feina primordial, ja que des del Pare Coll i St. Domènec, i encara avui, ho manté a primera línia.

SÍMBOL: UN PALLASSO

La comunitat de Súria hem triat un pallaso com a símbol del treball congregacional per ser una persona **VOCACIONADA** que es dedica a fer riure als altres, i això no sempre és fàcil. És una persona que expressa l'amor, la tendresa, la unió... i moltes coses més, per arribar al cor de tota persona. També per **EVANGELITZAR** ens calen aquestes actituds de disponibilitat, d'una alegria i fraternitat apostòlica encomanadissa. I no cal dir, que per arribar fins aquí, el pallaso necessita **FORMACIÓ** i una formació que el

capaciti per arribar al cor i a l'ànima de totes les persones. I això és el que voldríem per cada una de nosaltres.

🏠 VIC - COL·LEGI

Ordenar les nostres prioritats, deixant de banda el que ens aclapara o ens distreu, per centrar-nos en el que és essencial: Crist, i per tant estar disposades a escoltar la Paraula, fer-la vida i seguir la crida "Vine i segueix-me" amb fidelitat i alegria, i amb el nostre testimoni de vida personal i comunitària proclamar la Paraula, valorant l'estudi, l'autoformació i la F. Permanent, com a elements prioritaris del nostre carisma dominicà.

SÍMBOL:

Els tres emoticons representen: el **SILENCI**

que necessitem per una veritable **ESCOLTA** de la Paraula

que ens porti a **PROCLAMAR-LA** amb alegria.

🏠 **VIC - RESIDÈNCIA**

"Com Dominiques de l'Anunciata, cridades a convocar noves vocacions necessitem renovar i revitalitzar la nostra vida personal i comunitària. Ser presència significativa i comunitat fraterna referent, que té cura de la qualitat de les relacions i és testimoni d'una vida centrada en Crist, confiant en la seva Paraula i en l'actualitat del nostre carisma. Això ens demana **EVANGELITZAR-NOS**, posar-nos als peus de Jesús, com la Mare de Déu, per escoltar i contemplar la seva Paraula, fer-la vida i comunicar-la als altres en un generós servei a l'estil dominicà de Sant Domènec de Guzmán i de Sant Francesc Coll.

Com a conclusió de l'obra, ens comprometem, personal i comunitàriament, a cultivar les actituds pròpies d'una vida religiosa amb qualitat evangèlica i esforçar-nos per descobrir la part formativa dels esdeveniments quotidians. Aquest trimestre també tenim la intenció d'estudiar i compartir la nova Encíclica del Papa Francesc: "Fratelli Tutti".

SÍMBOL:

"La forma en què viuen les abelles és similar a la formació permanent de les persones:

1. La **formació permanent** pot ser personal o en grup. La formació permanent és l'aliment de l'esperit, és donar qualitat evangèlica a la vida consagrada i estímul per a la missió. Formar-se és **extreure** conceptes o interpretar textos per reflexionar i també una aplicació.

2. Les abelles extreuen el nèctar de les flors per convertir-lo en mel, com l'única font d'aliment i d'ajuda a la seva missió, la pol·linització. El treball de les abelles és personal i col·lectiu".

UN NADAL 2020 DIFERENT

SALUTACIONS, REUNIONS, FORMACIÓ, TROBADES DE PREGÀRIA, TROBADES FESTIVES... TOT REALITZAT... SI BÉ DE MANERA DIFERENT...

«El Nadal, tant en temps de pandèmia com de prosperitat, és una celebració de la proximitat inescrutable de Déu que habita en el nostre interior i entre nosaltres; és un acció de gràcies al nostre Déu generós que es dona a si mateix com un regal».

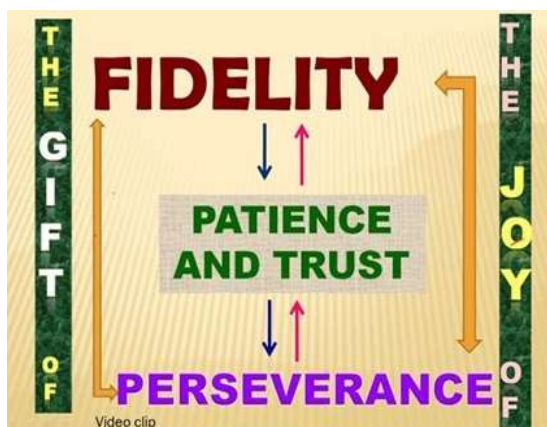
Amb aquesta bonica reflexió va començar la carta de felicitació a tot l'Ordre el Mestre General Br. Gerard Timoner OP. Hem viscut un Nadal diferent, on tots els missatges, tant rebuts com enviats, feien referència als moments viscuts personalment, o en l'entorn, durant l'any que acabava i que encara persisteixen en el present. Situacions que ens han fet pensar, pregar i agrair. Déu és amb nosaltres.

A noves situacions, també noves respostes. Les tecnologies han pres un protagonisme necessari en la comunicació. De forma virtual, amb aquests nous mètodes, hem tingut les salutacions, la formació i tot tipus de comunicació.

A Àsia, les tres comunitats de Filipines vàrem fer ús de la formació permanent “online”. Les comunitats del Vietnam s’hi reunien quan els era possible.

Fent seguiment de la programació, es va començar el 28 de desembre i la Gna. Mila Palomo ens va recordar l'estudi congregacional de l'any 2020 "Evangelizarnos". Amb referències bíbliques, teològiques i carismàtiques, i amb dinàmiques diferents, vam aprofundir i compartir aquest estudi que les comunitats havíem fet al llarg de l'any.

La Gna. Mariela de Villa va ser l'encarregada d'introduir-nos en el document "**El don de la fidelidad. La alegría de la perseverancia**", Document CIVCSVA (Congregació per a Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica). Com a ben documentada en temes de formació i vida religiosa, ja que és el "plat fort" de la seva tesi, ens va posar al dia sobre les orientacions i maneres per on ha d'anar la vida religiosa si vol ser testimonial en el nostre temps.

Seguint l'ordre cronològic, vell però sempre clarificador, el matí del dia 30, les dues germanes de vots temporals assignades a les comunitats de Filipines, Analiza Gacelos i Maria Dao, van ser convidades a compartir amb el grup de germanes el fruit de la seva reflexió sobre el tema de la seva formació de l'any 2020, que és "La vida común en fraternidad". Amb un xic de nervis, però molt ben preparat, ens van fer una excel·lent predicació virtual, fent evidents els principis teològics i carismàtics de la vida fraterna, així com la pràctica en la comunitat.

En conclusió, la Gna. Mary Ann de Vera va ser l'encarregada de posar al nostre abast els trets principals de l'encíclica "Fratelli tutti". Missatge profund, actual i bonic el d'aquest document que la germana va anar comentant i posant a la nostra consideració. Podem destacar la creativitat del joc virtual que la Gna. Maria Ann va preparar per a la participació de germanes que, a través dels telèfons, dos per comunitat, s'anava responant a les qüestions proposades; va ser l'animació i l'entusiasme de totes, especialment de les joves que dominen molt bé aquestes tècniques.

Una vegada més es va complir la sentència del nostre estimat Pare Sant Francesc Coll "s'ensenyaran unes a les altres". La Gna. Nati també es féu present amb les seves paraules oportunes, d'ànim i d'estímul, missatge que vam rebre amb respecte, gratitud i afecte. Totes vàrem agrair a les "ponents" l'esforç en preparar els temes i compartir-los amb nosaltres.

El dia 31, el tradicional recés de fi d'any: silenci contemplatiu i adoració del Santíssim Sagrament. Oració compartida al final del dia per demanar perdó i

agrair al Senyor els dons rebuts al llarg de l'any que s'acabava. L'1 de gener, la celebració festiva d'Any Nou.

Alegres van ser els moments que vam poder compartir amb les comunitats d'Espanya. El dia 28, aquí a la tarda, escoltant Fra. Josep Manuel Vallejo amb el seu excel·lent i pràctic missatge, i el dia 29 compartint l'estudi congregacional sobre "Evangelizarnos", que es pot dir que en escoltar-nos unes a les altres es feia realitat..., ens estàvem evangelitzant mútuament.

Una bona notícia. L'1 de gener a la comunitat de Cubao, Quezon City, en la celebració de les Vespres, la jove Queenceess Peralta, de la província de Pangasinan, va fer la seva entrada al Postulantat.

Que el Senyor i les seves mediacions, que es manifesten de moltes maneres i també a través de la ciència, ens deslliurin de tot mal. Rebeu el nostre record i afecte des de l'orient, llunyà en la distància i proper en el cor.

Gna. Rolindes González

THE GIFT OF FIDELITY: THE JOY OF PERSEVERANCE
 Congregation for Institutes of Consecrated Life and Societies of Apostolic Life (CICIAL)

ONGOING FORMATION

- ✓ Impels entirely the consecrated person and the institution.
- ✓ verifies continuously one's own fidelity to the Lord and to the Holy Spirit.
- ✓ In effect, the vocation to consecrated life becomes a way of transformation/renewal

PASTORAL VOCACIONAL A VIETNAM

« Els deia: La collita és abundant, però els segadors són pocs.

Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors».

(Lc10:2)

Aquest any 2020, a causa de la pandèmia no hem tingut ocasió d'anar a molts llocs per a donar-nos a conèixer i parlar als joves de la nostra vocació. Les campanyes d'animació vocacional com també altres esdeveniments, durant molt de temps, han estat restringits en la majoria de les parròquies.

No obstant això, sempre que se'ns ha presentat l'oportunitat de “sembrar” ho hem fet, convençudes que és Déu el que posa en el nostre camí, l'ocasió d'ajudar als joves a descobrir el somni que Ell té per a cadascun d'ells i el coratge de seguir-lo.

Amb tot el nostre entusiasme i convençudes de la nostra vocació de Dominiques de la Anunciata, a totes les parròquies que ens conviden fem la proposta: “Vine i veuràs”.

Enguany, hem visitat a Occidente, Kien Giang, Vinh Long, Hanoi, Hai Phong, Nam Dinh, Phan Rang, Cam Ranh del el Norte, el Centro y el Sur.

Gna. Thach

**PROPONER LA VOCACIÓN DE DOMINICAS DE
LA ANUNCIATA CON CREATIVIDAD, ALEGRIA,
CONVICCIÓN Y ESPERANZA.**

ACG N. 13. 1.

ENTRADA POSTULANT

“Perquè jo conec els plans que tinc per al futur, diu el Senyor, plans per tal que prosperis i no per fer-te mal, plans per donar esperança i un futur”

Jer. 29,11.

Aquí estic, Senyor! Senyor, t'ofereixo la meva vida!

Sóc Queenceess Peñaflor Peralta, tinc 30 anys. Vaig néixer el 7 de gener de 1990,

a Basista, Pangasinan. El meu pare, Ernesto Peralta, és pagès i la meva mare, Virginia, és mestressa de casa i membre de l'associació Mother Butler Guilds a la Parròquia. La nostra família està formada per set germans, 4 nois i 3 noies. Sóc la penúltima i la més jove de les "TRES MARIES".

L'1 de gener de 2021, amb tota l'Església Catòlica, vam celebrar la Solemnitat de la Mare de Déu, Mama Maria, i també el dia de la meva entrada al Postulantat a la Comunitat de Dominiques de l'Anunciata. Aquest és el dia del meravellós regal que Déu m'ha fet durant la preparació del Naixement de Jesús i també el fruit de la meva pregària al Pare Coll i a la Mare Maria: ser admesa a la Congregació de l'Anunciata. Va ser el dia de la meva ofrena al Senyor una vegada més i per renovar el meu compromís amb Déu. Aquest dia vaig experimentar una veritable alegria i la llum de l'esperança.

En esta etapa se les ayudará a descubrir los verdaderos valores e ideales de la vida religiosa, de la Orden y de la Congregación, y a conocer nuestro apostolado más de cerca. (NL 184 § II)

La meva entrada va ser molt senzilla però simbòlica. Totes les parts eren significatives, amb símbols que representaven la manera de seguir Jesús i arribar a ser una amb Ell, fent la meva vida especial com a filla de Déu. En començar el meu camí, crec que Déu m'ha plantat per a una nova missió i ser útil per difondre la Bona Notícia en l'Evangelització i a través de l'Educació. Enmig del passadís, vaig

sentir l'amor de Déu, la seva misericòrdia i la compassió. Davant de Jesús a la Creu amb els braços oberts vaig sentir que em cridava.

Vaig preparar la història de la meva vocació per llegir-la en la celebració com a part del ritu. Era la experiència de la meva vida des de la meva primera trobada amb Ell fins el moment actual. Durant molt de temps vaig experimentar la por i tot el meu cos estava tremolant, mentre llegia la meva història vocacional. Diferents emocions em sobrevenien recordant el meu caminar en el passat. Totes les penes, llàgrimes, dificultats, persecució, humiliació, el dolor i l'alegria al servei del Senyor. Però tot m'ajuda en el camí de la vida religiosa, abans i ara.

La celebració va ser molt solemne, única, i el cant d'ofertament titulat "Heme aquí Señor" em recordà que la meva vida és per a Déu. La part de l'acceptació va ser molt simbòlica: simbolitzava la submissió i entrega de la meva vida a la seva Voluntat. Ho expressava en la resposta d'una cançó "Heme aquí Señor, soy yo, Señor. He oído tu llamada en la noche. Iré, Señor, si me guías. Llevaré tu pueblo en mi corazón". Aquesta cançó representava la meva ofrena total amb una sola ment, un sol cor, i un sol cos en el seguiment de la Voluntat de Déu.

Les llavors dipositades a la terra d'un test simbolitzaven la meva vida que necessita ser regada i tenir-ne cura. En començar aquest trajecte crec que Déu m'ha plantat en aquesta família de Crist per ser alimentada i créixer més, per poder donar més fruits al llarg d'aquest camí. Com a mesura que la llavor creix, jo també créixeré en la relació amb Déu i en ser més fidel en el meu compromís de servei als meus germans en Crist, en ser més fructífera en l'oració, en el servei i l'evangelització a través de l'educació, en l'aprofundiment de la nostra fe i en la relació amb la nostra vocació. Viure en l'amor i en la caritat, com humil serventa de Déu.

Les paraules d'acceptació de la Priora em van donar coratge per perseverar en la meva vocació i compromís, així com per renovar-lo cada dia de la meva vida i en el moment adequat ser una d'elles, com Anunciata, per proclamar només la "VERITAT" (VERITAS), com identitat de ser Dominiques de l'Anunciata, fundades pel nostre estimat P. Coll. Em va sorprendre veure com tota la comunitat em donà la

benvinguda i va pregar pel meu nou estil de vida. No puc explicar els meus sentiments, només puc dir que el meu cor estava ple d'alegria fins a plorar. Després del dolor experimentat en el moment oportú, Déu m'esperava amb el goig de donar-me la llum de l'esperança.

L'entrega i posar-me la creu dominicana va ser un moment memorable i inoblidable de la meua vida. Em recorda el dia en què Déu em cridà novament permetent-me continuar amb la meua vocació. Déu és Déu d'amor, és un Déu just i misericordiós. No mira tan sols les nostres febleses, sinó el que hi ha en el nostre cor.

En oferir les flors a la nostra Mare Maria l'hi he ofert la meua pregària, confiant-li el meu camí perquè ella, amb la seva intercessió, sigui la meua guia. Com a mitjancera per a totes nosaltres portant la seva oració a través de Crist, com model d'oració, de fidelitat, d'humilitat, i com un recordatori que no estic sola al llarg de la meua vida. Que, malgrat les proves i obstacles que pugui trobar, experimenti el goig i l'esperança al final del meu trajecte.

*En el ofrecimiento de flores
a nuestra Madre María le
he ofrecido mi oración,
confiándole mi camino para
que ella, con su intercesión,
sea mi guía.*

Finalment he trobat un lloc que m'anima a viure en pau. Buscar més l'amor de Déu, aprofundir la meua fe i la relació amb Ell, a través dels meus germans i germanes de la comunitat. He trobat un nou amic, el Pare Coll, que m'ajudarà a lluitar en el camí de la santedat i vivència, a la manera de Jesucrist, en la nostra missió aquí a la terra.

Prego per la gràcia de la conversió en la trobada diària que em porti a fer la seva santa Voluntat. Mentre visqui, escoltar la seva veu en les petites coses que em recorden l'alegria de formar part de la família Anunciata, desitjar la perseverança de la meva vocació, servir amb tot el meu cor i viure la missió en contemplació i pregària. La meua vida, la meua vocació i la meua missió siguin per la major glòria de Déu. Amén!

Queenceess Peñaflo Peralta

*La formación en esta etapa debe
ir orientada a que la postulante,
con plena libertad y
responsabilidad, pueda hacer su
opción ante la llamada de Dios.
(NL 184 § IV)*

Els nostres Germans, Germanes, Guies I Testimonis en el Nostre Camí. Estudi i Reflexió sobre Sants i Santes de l'Orde Dominicana

El 28 de gener, festivitat de Sant Tomàs d'Aquino, vam tenir una activitat molt important. Aquell dia va ser la presentació del nostre treball de recerca sobre la vida, vocació i missió dels nostres germans i germanes en l'Orde Dominicana. Reconeixem que aquest estudi d'aprofundiment és essencial en els nostres anys de formació, ja que és un dels pilars fonamentals i importants, impartit per la comunitat per tal que aprenguem i creixem en el sentit de pertinença a l'Orde Dominicana.

Aquesta investigació ens va proporcionar poder admirar i reproduir en les nostres vides les virtuts, la santedat i les bones accions dels nostres sants i dels beats/es, germans/es de l'Orde. Hem après de la seva pietat i santedat.

**Hem après de la seva
pietat i santedat**

Amb l'estudi podem estimar-los més pel seu testimoni de fe i de ministeri incansable. De fet, van fer la seva missió amb passió com a predicadors de diferents maneres. Admirem la seva fascinació per Déu i com van respondre a la seva crida quan Jesús els va convidar a seguir-lo en diferents cultures, races i història.

Ens sentim molt felices i orgullosos dels molts sants/es, beats/es i venerables de l'Ordre a la qual pertanyem, i molt contentes perquè hem descobert que la família de Sant Domènec i el seu carisma de predicació ens il·lusionen per continuar en el camí que hem escollit. Ells són el nostre model per imitar la vida, el llegat del nostre Pare Sant Domènec. Donem gràcies a Déu per aquests homes i dones, bons i sants, que són llum en l'Església per evangelitzar i proclamar la Bona Notícia de l'Evangelí.

Donem gràcies a Déu per aquests homes i dones, bons i sants, que són llum en l'Església per evangelitzar i proclamar la Bona Notícia de l'Evangelí.

El nostre mètode de treball, liderat per la H. Mila, fou una mica diferent del que estàvem acostumades. En aquesta ocasió es van seleccionar facetes, virtuts de la nostra FE, i després vam buscar en els sants les qualitats que brillaven en ells de manera extraordinària.

Les facetes eren:

1. Passió i devoció al Santíssim Sagrament.
2. Amor a la Mare de Déu.
3. Actituds perseverants com evangelitzador/a.
4. Predicador/a, alegre i feliç en aquesta missió.
5. Humilitat en la vida i en la missió.
6. L'oració com a pilar essencial de l'Orde Dominicana.

Aquest treball de recerca va ser costós, seriós i profund, però va obrir les nostres ments i els nostres cors per apreciar més la nostra Orde i Congregació, i per valorar encara més les nostres arrels i l'exemple de santedat que ens han deixat els nostres Germans i Germanes "més grans".

El fruit d'aquesta investigació, recopilat en un dossier, el vàrem compartir amb les germanes de la comunitat que ens van felicitar i ens van animar a imitar els bons exemples que hem contemplat en els Sants de l'Orde.

Que el misteri de l'Anunciació sigui sempre la nostra motivació per aprendre a contemplar, assaborir i estimar Jesús, amb la mateixa inspiració amb què els nostres germans/es sants van experimentar el misteri de l'amor de Crist.

Dirigim el nostre agraïment, admiració i inspiració al nostre Sant Pare Domènec, a Sant Francesc Coll i a les nostres Gnes. Màrtirs.

Nguyễn Phương Thủy, Hồ Thị Bích Ngọc,
Parla Mae De Guzman Mosida, Trần Thị Bích Kim,
Nguyễn Thị Thu Hương, Yohanista Lomi Kolin.

Novicies - Filipines

L'amor de Déu sempre m'ha protegit. Tot és gràcia de Déu. La meva Graduació em sembla impossible, però res és impossible per Ell. Durant el temps de la pandèmia tenia la sensació que no es podria portar mai a terme la meva graduació. L'escola va estar tancada en diverses vegades, però va ser el 23 de febrer que es va obrir de nou per a l'acte de graduació. El meu cor està ple d'alegria i gratitud a Déu, i a la Província que m'ha donat suport perquè pogués acabar els meus estudis a la Universitat.

Reflexionant sobre aquests anys dels meus estudis, només tinc paraules d'agraïment. Gràcies a Déu pel seu amor incondicional i el seu acompanyament fidel tot el temps de la meva vida i dels meus estudis. Hi ha hagut molts obstacles en el meu trajecte, però amb l'ajuda de Déu, de la Priora provincial i conselleres,

i de les germanes de la meva comunitat, he aconseguit acabar la meva carrera, el meu somni. (Llengua anglesa).

Com Dominiques de l'Anunciata que som, se'ns recorda molt l'Estudi i que el seu objectiu és el bé de la Missió. A més de ser un dels pilars com a Dominiques, com a predicadores hem d'estudiar i compartir el seu fruit amb més eficàcia. En qualsevol cas, sé que el meu estudi no acaba el dia de la graduació; hi ha moltes coses per aprendre en el camí, necessàries per compartir amb els meus alumnes i amb la gent de l'entorn. Espero que el meu

estudi donarà el seu fruit en bé de la missió de la Congregació.

Ngô Thị Kim Thu (Maria)

90 ANYS DE VIDA

Full Parroquial

de Guissona i pobles veïns

DIUMENGE 4t. DURANT L'ANY**31 DE GENER 2021**

El dia 10 de desembre la germana Anna Rieradevall complia 90 anys. Aquell dia celebràrem l'Eucaristia d'acció de gràcies per aquesta efemèride. Dona humil, reservada i atenta a qualsevol necessitat. Coneixedora de moltes realitats de la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata i de molts fets de la nostra vila de Guissona. Com a dona inquieta participa en el grup de Vida Creixent i fins que la pandèmia es va fer present, portava la comunió a malalts. D'aquí que volem conèixer un xic més la germana Anna i que sigui ella que ens faci un "currículum" del llarg de la seva vida.

1. Què va motivar la teva entrada a la Congregació de les germanes Dominiques?

Vaig ser alumna d'elles; també tenia una tia dominica. Era, per tant una Congregació coneguda i el seu carisma: evangelització, vots religiosos, vida comunitat, pregària, estudis, compassió i la seva manera de ser i fer connectava amb la meua vocació religiosa.

2. A quins llocs i poblacions has estat destinada durant aquests anys?

A Arbeca, el Pla de Sta. Maria, Sant Vicenç de Castellet, Prats de Lluçanès, Juneda, Navarces i Guissona.

3. Quina ha estat la teua missió en les diferents comunitats que has estat?

Sempre m'he dedicat a l'ensenyança i a la catequesi. A Navarces com que ja estava prejubilada em vaig dedicar a tasques parroquials: catequesi, distribució de la comunió, pastoral rural i de la salut.

4. Quin any et vas traslladar a Guissona?

El 15 d'agost del 2004

5. Què és el que més recordes d'aquests anys a Guissona?

- L'Eucaristia d'acció de gràcies de la Consagració de Mon. Jaume Pujol i Balcells com arquebisbe de Tarragona.
- La inauguració i benedicció de l'edifici de Secundària (ESO) del col·legi Mare de Déu del Roser (FEDAC) per l'arquebisbe d'Urgell, Mons, Joan Enric Vives (9/10/2011)
- El dia 17 de maig de 2014 com a cloenda dels actes commemoratius pels 150 anys de permanència de les Germanes Dominiques a Guissona amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mons. Jaume Pujol i Balcells i concelebrada per Mn. Ramon i Joan Pujol i Balcells.

6. Alguna anècdota important d'aquests anys de vida religiosa.

Jo tenia el costum de fer sempre les explicacions de la classe dreta davant de la tarima. Un dia es va aixecar una nena, va agafar la cadira del darrera la tarima i em va dir "seguí Hermana"; jo li vaig dir: "no gràcies" i totes les alumnes van aplaudir-la. (quina sensibilitat)

A la classe de religió, explicant que Déu és el nostre "Pare", una nena de 7 anys, espontàniament va dir: "i nosaltres germans" (quina experiència tenia més valuosa de la seva família).

7. Com veus avui la manca de vocacions i què els diries als joves d'avui?

La societat materialista ha ofegat, entre altres valors, la vida religiosa i això fa que es redueixin el nombre de Comunitats.

S'ha obert un nou camí de voluntariat, principalment pels joves, però això no pot suplir la Vida Consagrada, que és un do de Déu per l'Església.

Recomanaria als joves que es formin íntegrament, que siguin honrats, alegres comprensius; que se sentin estimats i estimin als germans amb pregària i esperit de servei.

Gràcies Germana Anna

DIA DE LA VIDA CONSAGRADA A SÚRIA

El dia 7 de febrer a la parròquia de Sùria celebràrem la XXV Jornada de la Vida Consagrada amb al lema: «La Vida Consagrada. Paràbola de Fraternitat en un món ferit».

El Sr. Rector, Mn. Joan Casals, volgué agrair, públicament, als dos carismes religiosos que hi ha actualment a la parròquia: nosaltres, les Dominiques de l'Anunciata, i les Filles de la Caritat de S. Vicenç de Paul.

Una germana de cada comunitat ha expressat breument el moment en que ens trobem.

Per la nostra part, hem recordat que portem 163 anys de presència a Sùria, una de les primeres comunitats fundades pel nostre estimat S. Francesc Coll, dedicades a l'educació de la fe per mitjà de l'ensenyança.

També hem volgut recordar que per al col·legi han passat moltes generacions i també moltes germanes. Precisament aquesta setmana dues germanes, que havien format part de la comunitat i del claustre de professors, ens han deixat per anar a la casa del Pare: la germanes Margarita Istúriz i Roser Llorens. Algunes persones que les havien conegudes i tractat ens han comunicat el seu sentiment de condol, doncs la notícia del seu traspàs s'escampà com la pólvora.

De les germanes que actualment formem la comunitat ja no n'hi ha cap que vagi a l'escola per l'edat i també, com que som de risc, ni per fer-hi voluntariat.

En aquests moments d'angoixa, d'incertesa que viu la societat i totes nosaltres, ens ha fet considerar la manera de seguir en contacte amb les persones més vulnerables i que algunes estan soles. Expressions plantejades:

Estar més atentes a les persones que pateixen i pregar per totes aquelles que no tenen ningú que les atengui, que no en tinguin cura.

Al mateix temps donem gràcies a Déu pel do de la comunitat, per viure en comunitat.

Trucades telefòniques.

Pregant molt per tots els qui passen alguna necessitat i per l'escola: pels alumnes i mestres i per les seves famílies.

També els hem demanat que preguessin per nosaltres, que preguéssim els uns pels altres.

Hem acabat donant les gràcies per aquest moment en què hem pogut expressar alguns dels nostres sentiments.

La Comunitat de Súrria

UN PERSONATGE HISTÒRIC I ARTÍSTIC QUE PERDURARÀ

La Fundació Fita lamenta comunicar que Domènec Fita i Molat ha mort el 9 de novembre de 2020, als 93 anys, a l'hospital Josep Trueta de Girona.

La relació mantinguda de les Dominiques de l'Anunciata amb l'artista gironí, Domènec Fita, en aquest moment en què ja ha fet el traspàs a una nova vida, havent deixat un gran llegat artístic en el nostre món, ens esperona a fer-li el nostre homenatge amb el manifest del treball tan valuós que exercí en dos dels nostres centres: la comunitat de **Girona–Pont Major i la de Manresa**.

«L'artista gironí deixa un llegat artístic immens amb una obra heterogènia, original i inexhaurible».

Fita, nascut a Girona el 10 d'agost de 1927, ha estat l'autor d'una enorme quantitat d'obres d'estils i disciplines molt diverses: ha treballat el dibuix, la pintura, l'escultura, la ceràmica, els vitralls amb gran varietat de tècniques i recursos, per representar de totes les maneres possibles el rostre, el paisatge, motius religiosos, el nu, Girona. De la seva tasca creativa, el propi autor realçava l'interès per crear un “art integrat”, és a dir, una obra pensada i construïda partint de l'espai i el lloc determinat que ocuparà. A més, Fita va combinar sempre la seva producció artística, que va mantenir viva fins a l'últim moment, amb una vocació pedagògica i educativa irrenunciable. Sempre s'ha definit com un artista sense un estil en concret i bàsicament abstracte.

La seva és, doncs, una obra artística canviant, inesgotable i absolutament singular, que s'ha materialitzat en més de 100 exposicions individuals, prop de 400 participacions en mostres col·lectives i gairebé 400 obres per encàrrec. I justament per recollir, potenciar i difondre aquest treball ingent va néixer la Fundació Fita, que, després d'aquesta dolorosa notícia, es reafirma encara més en la voluntat de reivindicar i divulgar el llegat artístic del pintor gironí.

President honorífic de la Fundació, Fita també era membre de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi des de 1983, el 1991 va ser reconegut amb la Medalla d'Or de la Diputació de Girona i, el 2006, va rebre la prestigiosa Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya. El 2018, amb motiu dels seus 90 anys, va rebre el reconeixement Papal “Pro Ecclesia et Pontifice” i el 2011 rep la medalla de la UdG per la seva contribució al món universitari”. (De la Fundació Fita).

Relació amb les Dominiques de l'Anunciata.

Per encàrrec de la germana Isabel Perernau Vilaró, en aquell temps Priora de la comunitat de **GIRONA-PONT MAJOR**, va fer tota l'obra artística de la capella del col·legi, en la que s'hi poden contemplar **unes bellíssimes i importants vidrieres, el Sagrari, el Sant Crist, l'altar i la Mare de Déu**. Es va inaugurar el 13 d'abril de 1969. (cf. Tomo IV de la Crònica de la Congregació, pàg. 234).

Deu anys més tard a **MANRESA** s'havia de fer una capella. Se'n fa una breu descripció en l'acta del Consell local del 14 de març de 1979 i la del 30 de maig del mateix any. La Priora provincial, la Priora de la comunitat i la germana Rosa Casals Teixidó, coneixedora del Sr. Domènec Fita, es posaren en contacte amb ell per a la decoració: En va fer tot el **frontal i un gran vitrall**. En la Crònica de la comunitat consta que l'últim trimestre de l'any 1979, ja es va inaugurar.

Les fotografies de les obres esmentades són també testimoni del gran artista que fou el Sr. Domènec Fita, mereixedor del gran relat que se'n fa de la seva vida i de la seva obra.

Gna. M. Teresa Soldevila

ARA, PUC VIURE EXPERIÈNCIES NOVES!

El temps passa massa de pressa i quan vols recordar el que has viscut et sembla tot molt llunyà.

El seguiment del Crist al llarg de la meua vida m'ha fet fer de tot una mica i m'ha portat d'aquí per allà i sempre amb el somriure als llavis i la joia al cor, gràcies a Ell.

Ara, estic gaudint de la pau i serenor de la comunitat i de l'entorn de Gombrèn, on tot respira silenci, acollida, benestar i germanor.

**LA MISSIÓ PASTORAL
DE LA COMUNITAT DE
GOMBRÈN ÉS DEL TOT
PRESÈNCIA
TESTIMONIAL,
ACOLLIDA I SERVEI**

Ja em coneixeu, i sabeu que em fico sempre de ple en tot el que hem toca fer, sóc així, i així he començat el tracte amb els grups que ens visiten a la «Casa del P. Coll».

Han estat, per a mi, una gran descoberta i una gran joia.

La missió pastoral de la comunitat de Gombrèn és del tot presència testimonial, acollida i servei generós. Tot el que fem en comunitat, cadascuna de les germanes, ho compartim i ho celebrem. En altre temps l'activitat era de gran responsabilitat com a les escoles, ara fem el treball a l'ombra i fins i tot estem a l'atur per ser persones de gran risc per la pandèmia.

Però ara us vull parlar tan sols de les trobades de professors i directius de la FEDAC. Deixem els grups de nens i nenes.

Em va tocar viure molt a prop els inicis de la FEDAC. La incertesa del que estàvem fent, del seu fruit, de la seva necessitat i futur, ens van fer viure dies de sofriment callat, de molta pregària, d'acompanyament, d'escoltar opinions de tots colors, algunes massa negatives, que em feien mal al cor, però... han passat deu anys i la FEDAC va fent camí.

Ara a Gombrèn m'he retrobat amb els professors i directius de les nostres escoles, però des d'una altra vessant. Per sort meua, conec a molta gent.

La Covid-19 ha fet anul·lar moltes tandes a casa nostra, però els de la FEDAC han estat valents i han complert, amb tot el rigor de precaucions possibles, els seus calendaris.

He gaudit saludant tothom i veient com treballen i s'esforcen perquè les nostres escoles segueixin endavant. He retrobat bons amics i amigues, tots hem madurat en anys, però som el que som i estem on ens cal estar.

Ara, tot llegint aquest escrit, pensareu... es pot saber la Montse què es proposa o quina en porta de cap? Senzillament, tinc la necessitat de comunicar-vos el què he viscut i com ho he viscut. Ja tinc 75 anys i tant em fa si us agrada o no, us ho vull explicar.

Tot va començar quan la Gna. Rosa Alsina, va demanar a la comunitat que, com en anteriors trobades, preparéssim el copó amb formes perquè en la pregària del darrer dia, el grup combrega.

Així ho vàrem fer, però va afegir: vols venir? m'agradaria que vinguessis, i tot l'equip va estar-hi d'acord, i així és com se m'ha convidat a participar dels moments de pregària i reflexió de final de la trobada amb els grups de professors de la FEDAC.

Jo contenta però espantada, doncs no sabia de quina mena de pregària es tractava ni si sabia què fer o dir. Però, consultant la comunitat, vam decidir que era bo anar-hi i em vaig sentir enviada per la comunitat en aquest altre servei.

Certament, vaig quedar parada de com es fan les coses, quina serietat quan es hora d'estar seriós, quin respecte els uns pels altres, quin bon ambient entre companys, quin silenci, quina profunditat i quins acords i compromisos es prenen.

El grup de titulars van anar seguint les dinàmiques preparades, compartint el text de

l'evangeli, comentant el que ens diu, el que diuen els altres i a què ens comprometem per a millorar la nostra escola. Tot en un ambient de molt de respecte i germanor.

Amb l'altre grup dels "agitadors"(mestres que dinamitzen amb creativitat els projectes de l'escola), anàvem amb por, doncs son més joves, inquiets..., però ens van sorprendre també la profunditat dels seus comentaris i decisions.

Els professors em van acollir tots sense cap problema, també vaig compartir el que en aquells moments sentia i com ho vivia, aplaudint el que deien i com ho plantejaven. Em vaig sentir molt feliç de poder viure, amb el grup, les seves inquietuds i decisions de futur.

El primer que vaig fer va ser comentar en comunitat la meva nova experiència i tot el que vaig poder viure. Totes les germanes ens vàrem alegrar del caminar dels grups dels professors FEDAC.

Les activitats m'havien allunyat del món de l'ensenyament, ara hi he tornat, ho contemplo des de fora, però em sento igualment implicada en tot el que fan. Els recolzaré cada dia, com vaig fent ja fa anys, però ara amb un nou interès.

El que he viscut és un regal, un poder gaudir del treball ben fet dels altres a casa nostra. Un respectar i recolzar totes les decisions que van prenent perquè l'ideal del P. Coll continuï, sí he dit recolzar i no criticar. Sempre m'ha dolgut quan no hem parlat bé del treball dels nostres professors a les escoles pensant-nos que sols nosaltres ho fèiem bé.

El Crist, la creu de la FEDAC, és certament un gran encert, m'agrada i és molt adient per als nostres temps i pels alumnes d'avui. Oi que creiem en un Jesús viu i present en les nostres vides, doncs quina necessitat tenim de presentar-lo mort? Si mireu amb bons ulls el Crist de la FEDAC, veureu la silueta d'un Déu molt proper i amb les mans esteses per acollir-nos a tots.

Si mireu amb bons ulls el Crist de la FEDAC, veureu la silueta d'un Déu molt proper i amb les mans esteses per acollir-nos a tots.

Certament germanes, us vull dir que el P. Coll està vetllant per les nostres escoles, per a tot el personal que hi treballa i pels alumnes de tot el món. Fem nosaltres com ell. No ens oblidem de pregar cada dia, perquè les nostres escoles arribin a ser el que han de ser, segons el seu somni.

Evidentment viure aquestes trobades m'han eixamplat el cor, sí germanes, estic molt contenta del que he vist i he viscut. Les nostres escoles estan en bones mans, hem de creure i confiar sempre en les persones.

Des de Gombren una abraçada

Gna. Montse Sala

La Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata deixa Sant Feliu de Codines després de 161 anys

PREMSA LOCAL 11/02/2021

Després de 161 anys al nostre poble, la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata deixa Sant Feliu de Codines. És per això que l'Ajuntament de Sant Feliu juntament amb l'AMPA de l'Escola FEDAC Sant Feliu han fet un petit homenatge a la Congregació i a les dues últimes germanes representants que encara son al nostre poble i que ben aviat també marxen.

La Congregació ha rebut una Menció d'Honor Vila Sant Feliu de Codines per la seva dedicació a l'educació de diverses generacions de codinencs i codinenques, i a tenir cura dels nostres grans durant aquests últims 161 anys.

Les germanes Mercedes López Rodríguez i Puri (Purificación) Suárez García també han rebut una Menció d'Honor Vila Sant Feliu de Codines, per la seva tasca educativa i de cura dels nostres avis. També se'ls ha fet entrega d'uns gegants de Sant Feliu i han signat al llibre d'Honor.

L'Escola FEDAC Sant Feliu també ha lliurat un ram de flors i un escrit d'agraïment a les dues germanes.

Per la seva banda, la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata ha fet entrega d'un llibre de Sant Feliu a l'Ajuntament.

L'acte ha comptat amb la presència de l'alcaldesa de Sant Feliu de Codines, Mercè Serratacò; la regidora Laia Jordana; la directora, Sra. Adelfina Mayordomo, i la presidenta de l'AMPA, Angi Álvarez, de l'Escola FEDAC Sant Feliu; el mossèn Martí Kabamba i el senyor Josep Garriga com a representants del Patronat Fundació Agustí Santacruz.

Trobada amb els alumnes de Cicle Superior per Video Conferència

S'acosta el Nadal i els alumnes del Col·legi FEDAC Montcada es posen d'acord per fer una recollida d'aliments per les persones més necessitades, i pels més pobres de Montcada. Decideixen lliurar-la al Centre Càritas del nostre poble.

Els estudiants estan interessats en saber què és Càritas i com funciona en el seu poble.

Em van demanar, ja que he estat treballant a Càritas, abans de la pandèmia, que els fes una petita xerrada sobre l'organització de Càritas i com funciona.

El divendres 11 de desembre, a les 4 de la tarda, els 104 alumnes i sis professors es connectaren per Meet per fer la xerrada per videoconferència. Va ser emocionant, saludar-los i veure totes les seves cares, ja que no ens podíem veure des de feia molt de temps. Estaven molt contents i emocionats.

Començarem la trobada amb unes pinzellades generals sobre el que significa Càritas:

L'anagrama és tot un símbol del que és aquesta organització. Es constitueix amb moltes persones i expressa donació i Amor.

Càritas és l'Organització oficial de l'Església catòlica d'Espanya per a accions benèfiques i socials. Càritas en llatí és Caritas, que significa Amor.

A Càritas la integren treballadors contractats i voluntaris; socis i donants; i totes aquelles persones i col·lectius que, des de diferents accions i responsabilitats, treballen junts i uneixen forces per a la missió. Estan al servei de les persones necessitades i són testimonis de l'Evangelí.

El seu objectiu és fomentar i coordinar el treball social i solidari de l'Església per tal d'aconseguir el desenvolupament integral de la persona; especialment els més vulnerables, els més pobres. Ho fan

de moltes maneres: a través de menjadors socials, refugis, contractes laborals, el Banc d'Aliments.

Les persones que treballen a Càritas han de tenir ben en compte els següents principis clau o eixos estratègics.

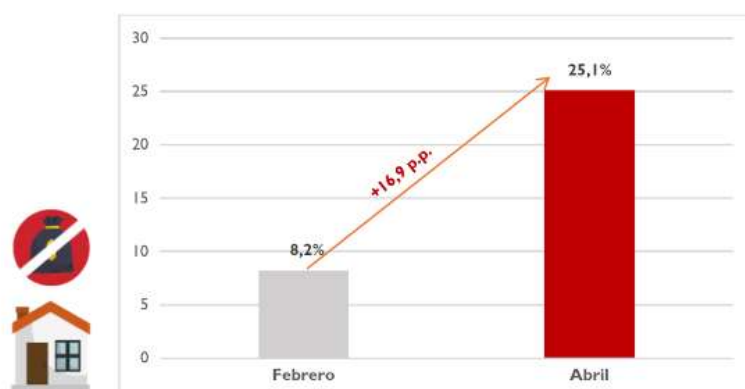

En la xerrada vaig presentar les següents dades significatives que existeixen a Càritas de Catalunya:

10 Càritas diocesanes; +500 Càritas parroquials; 217.171 persones que participen i acompanyades; 12.991 voluntaris; 595 persones contractades.

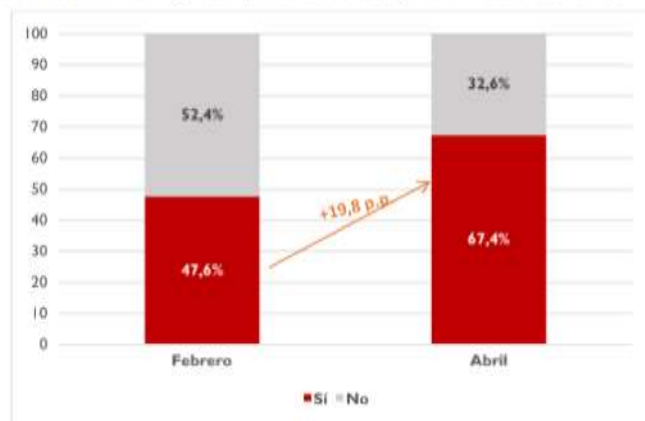
Una de les situacions més preocupants que ens està deixant aquesta crisi és el nombre de famílies que no tenen ingressos. Ho veiem representat en aquest gràfic:

Gráfico 2. Evolución de hogares que no perciben ningún ingreso

El gràfic següent també ens mostra l'evolució de llars en greu pobresa, en què una de cada tres llars ha caigut en aquesta situació.

Gráfico 5. Evolución de hogares en pobreza severa según el umbral de Catalunya

A continuació ens centrarem en Càritas de Montcada, on hi ha un Centre d'Aliments. L'anomenem el “Magatzem de Càritas”, un Centre Social on cada setmana s'acosten unes 150 persones per rebre el lot d'aliments degut a la seva situació de pobresa. Abans de l'entrega, l'Assistent Social rep aquestes persones on expressen les necessitats reals de cada família: nombre de persones que viuen a l'habitatge, situació de l'atur en què es troben, prestacions que reben.

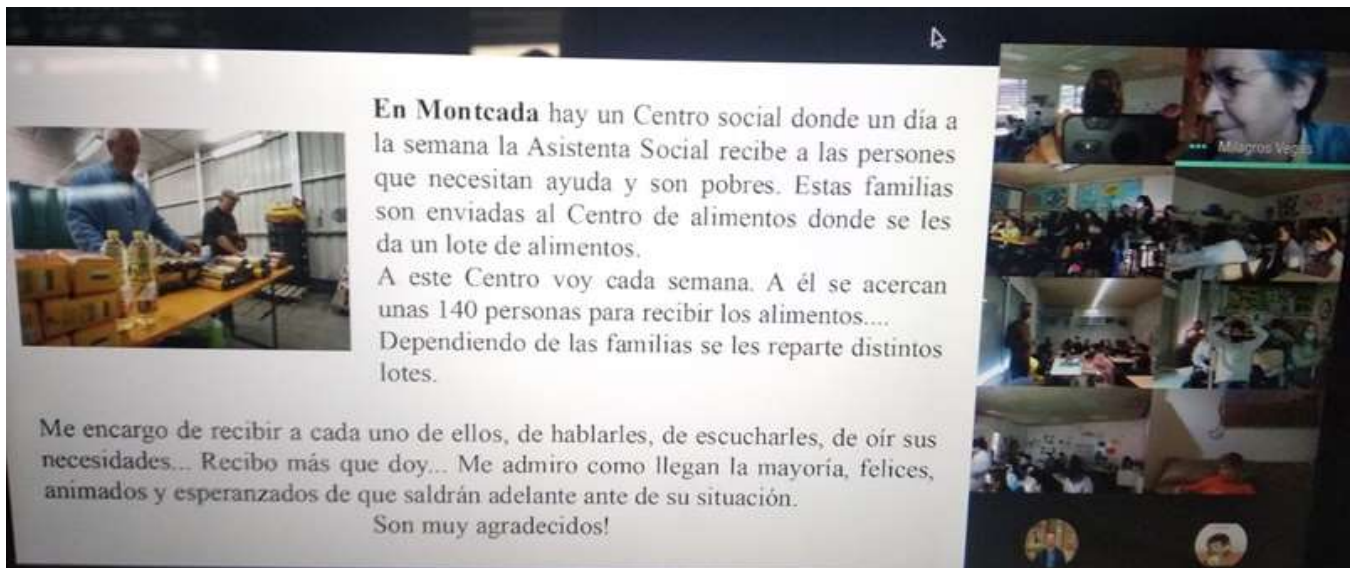

El document que se'ls entrega de la Assistenta Social, els acredita per poder apropar-se al Centre d'aliments on se'ls dona el lot més adequat a les necessitats de cada família. Les persones que arriben a Càritas porten una gran motxilla de

necessitats i problemes de tota índole, és per això que allà se'ls ha de rebre amb una gran qualitat humana.

Aquest any la realitat del Covid-19 ha agreujat la situació. En el temps del confinament, s'hi van rebre unes 500 famílies cada setmana. S'hagué de demanar reforç per tenir cura de tots ells.

Jo m'encarrego de rebre cada un d'ells, de parlar-hi, d'escoltar-los amb les seves necessitats... Rebo més del que dono... M'admira veure com arriba la majoria de la gent, feliços, encoratjats i amb l'esperança que superaran la seva situació. Son molt agraïts! He conegut casos que es recuperen i vénen a donar-te les gràcies... No he fet res, però em diuen: "m'has animat..."

És una experiència gratificant, perquè cada vegada que hi vaig em sento feliç de poder donar i compartir Vida amb ells. Tinguem present que tot a la vida torna:

L'amor que vas donar.

Com vas tractar els altres.

Com vas fer perquè els altres sentissin.

Cada llum que vas encendre amb la teva manera de fer.

Les vegades que vas ajudar sense saber a qui ho feies.

I que al final de la vida se'ns demanarà com hem estimat.

Gna. Milagros Vegas

SEMPRE RECORDAREM a la “MADRE”

El comiat és una cosa difícil, ens costa a la majoria, o són massa llargs, massa curts, freds o dolorosos, i poc sovint en el seu punt just. Admiro els que saben acomiadar-se amb aquell equilibri entre l'emoció adequada i la justa saviesa. El comiat a més, encara està sent una pena afegida en aquesta maleïda pandèmia, a més del dol per tants parents, amics i companys que ens han deixat, ens roba el ritual de l'acomiadament. Hem de saber trobar la manera que això no sigui així per cada persona que estimem i que ens deixa, hem de recordar els que ens deixen i poder fer-los els honors merescuts per tota una vida. Aquest és el propòsit d'aquest record a la Gna. Concepción Hoyos i el seu llegat.

La Gna Hoyos és d'aquesta generació filles d'una postguerra, gent que va créixer en un entorn social i econòmic molt pitjor que l'actual, que van haver de treballar molt dur pels drets de les persones i les llibertats dels homes i les dones, i que en tota una vida de lluita, treball i fidelitat a uns valors ens han lliurat un llegat humanitzador que hauria de perdurar. La Gna. Hoyos era aquesta persona, lliure, compromesa, alegre, fidel, amb forts principis i amb un carisma anunciatista que amarava amor pels nens i nenes i caritat per a tothom.

A la nostra escola, el Sant Josep d'Artesa de Segre, nens i nens anaven a classe junts, des que va arribar va ser “la Madre”. Jo tenia la meva mare que treballava de sol a sol com a planxadora, sols parava per dinar, i moltes tardes les allargava fins el vespre treballant. Jo em quedava “d'acollida” a l'escola, bé, a l'escola no, al cosidor amb les germanes, mirant la tele o jugant i berenant. Així, amb el temps, vaig créixer amb una mare increïble i una “madre” incondicional. La seva amabilitat, el seu compromís, la seva exigència sempre estava allà per cuidar, polir, renyar o fer riure un marrec inquiet, mogut i tossut. Us haig de dir però que no era meva “la madre”. En la darrera trobada de la generació del 67 recordàvem a les germanes dominiques de l'escola, comparàvem l'escola de les monges i l'escola nacional del poble, tothom recordava a “la madre” i tothom en parlava amb record positiu, sent l'enveja dels records que tenien els amics que havien anat a l'escola pública. En recordaven especialment, un aspecte que l'he aplicat en tota la meva experiència de mestre, és l'estima exigent. Tothom la recordava com una persona que estimava incondicionalment i en la mateixa mesura exigia treball, pulcritud i millora constant. La

seva exigència no feia patir per què demostrava confiança i acompanyament. La seva ajuda era sempre incondicional i et portava a oferir un compensació justa en el teu treball. Les seves reflexions, les seves explicacions i les seves històries eren memorables, des de les que et feien riure a les que et feien pensar. Germana d'una compassió memorable per tothom.

Artesa de Segre, acompanyada de germanes de la comunitat. La Gna. Teresa Maluquer i el seu pare.

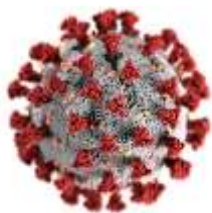
Els seus anys com a priora i directora van ser també uns anys de novetats i innovacions. A nivell de pedagogia i d'obertura va viure les novetats del Concili Vaticà II, les quals les va viure com una oportunitat. Quan ella va arribar a l'escola es va acabar allò de que les nenes feien punt i els nens marqueteria, ella ens ensenyava a tots i totes punt i marqueteria, i fang i estany i macramé, tota una generació

de nois tenen les seves obres plàstiques i els seus “tu y yo” de punt de cadeneta, de tronc o pal. Tots i totes havíem d'aprendre de tot, porque “las niñas son mejores que los chicos en muchas cosas”. Ep! I amb ella, una filla de Salamanca, vam aprendre a escriure la llengua del nostre país, amb el seu amic Mn Ramon van iniciar les classes de català amb el Signe, llibre que treballàvem dues tardes a la setmana de 5è a 8è. I amb la seva amiga, la Gna. Dolors Casellas (ara les dues fent companyia al Pare Coll) fèiem vida fora l'escola, anàvem al Castellot, a la Palanca o a Salgar, ei! i d'excursió al Tibidabo! I l les dues millors amfitriones del món, sempre que hi havia festa passàvem per l'escola a tocar el timbre, i sempre ens obrien, pujàvem al cosidor i ens treien unes galetes. Quants records!

I per acabar, he de compartir una conversa amb ella, fa pocs anys a Vic. En una conversa que també hi era la Núria -la meva esposa- em va sorprendre amb una reflexió que em va emocionar. En un moment de la conversa es gira cap a ella i li comenta que sempre havia tingut la il·lusió que algun alumne seu, que de les seves classes sortís un altre Pare Coll, però que amb els anys ja havia entès que allò no era possible, però que en veure la missió que estava assumint, entenia què era la manera de veure complert el seu somni, diferent de com ella ho havia pensat però un alumne seu continuava amb el llegat i l'esperit del Pare Coll. Aquest moment ha estat un dels regals més grans que recordo. Aquelles paraules que recordem amb la Núria sovint, ressonen en el meu dia a dia i esdevenen un llegat que omple de sentit la meva missió personal. Gràcies Gna. Concepció Hoyos, per ser “la madre de todos” i la meva en especial.

Modest (Modesto per la madre)

LA COVID-19 VISITA LA NOSTRA COMUNITAT

Les germanes de la comunitat "Sant Francesc Coll", Residència de Vic, fins a gairebé finals de gener de 2021, estàvem molt contentes perquè semblava que podíem superar la pandèmia produïda per la COVID-19. Portàvem 10 mesos de normes de vegades molt rígides i doloroses, però que havien donat un bon resultat i vàrem ser durant un llarg període el que s'anomena "**residència verda**". S'han fet les sortides imprescindibles i en general, només per motius mèdics, hem renunciat a vacances i visites als familiars, s'han comprat productes aconsellats per a la desinfecció i higiene... El comunicat de que érem centres prioritaris per a la vacunació ens va agradar, perquè sabem bé que la majoria de nosaltres, per l'edat especialment, som persones de risc. En l'última prova, abans de la vacunació, totes vam donar negatiu, així que contentes ens vam sotmetre a la vacunació, de la primera dosi, confiant que amb una mica de sort poguéssim quedar immunes.

Pocs dies després de rebre la primera dosi de la vacuna se'ns va comunicar que tornaven a fer la prova. Ens va sorprendre perquè no semblava normal fer-la acabades de vacunar. No obstant això, totes, cada una amb més o menys nervis i altres més tranquil·les, ens hi sotmetérem de nou. Era dimecres i s'esperava obtenir els resultats el dijous, sobretot si hi havia positius. Però va passar dijous, i el divendres al matí, encara sense els resultats, una germana va tenir una mica de febre i enmig del dubte se li va fer la prova ràpida, que va donar positiu, un fet que ens va preocupar. Advertit el metge de capçalera, es va traslladar ràpidament a casa. En fer novament les proves, set germanes van donar positiu i, davant d'aquesta realitat, s'hagueren de sectoritzar les zones, separant les contagiades de les que no ho eren; això implicava canvis d'habitació, organitzar el personal per mantenir una cuidadora a la zona infectada i una altra de moment fins que no calgués; també es van prendre mesures de separació entre germanes a la capella, al menjador i sala d'estar, evitant al màxim anar juntes i se'ns aconsellà fer vida a l'habitació per ser persones d'estret contacte amb les infectades.

L'endemà, dues germanes més no es trobaven bé, se'ls féu la prova i també van donar positiu. L'alarma va creixent i el propi personal començà a inquietar-se. El

que semblava haver estat uns contagis puntuals, possiblement a causa d'una treballadora que ho transmeté involuntàriament, ara s'escampava com una taca d'oli. El dilluns dia 25, va venir una persona del Departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, analitzà la situació i les mesures adoptades i ens recordà que les no infectades havien de fer el confinament total a la seva habitació, quelcom molt difícil de dur a terme per a un grup de germanes que tenien al seu càrrec la major part de l'organització de les atencions requerides en cada situació. També aquest dia ens visità el metge de capçalera i la infermera que assignada del CAP. Repetides novament les proves ràpides donaren positives 5 germanes més. A les que donaren negatiu se'ls féu poc després el PCR, més fiable que el test ràpid. Els resultats d'aquesta última prova van trigar uns dies a

saber-se. El trasbals de canvi d'habitació continuava i, en el darrer cas, vam haver de posar al primer pis, zona d'infectades, a dues germanes que dormien al segon pis. Posteriorment n'hagueren de portar dues més i, per al moment, semblava que no s'havien produït nous contagis.

No totes les germanes infectades presentaven els mateixos símptomes; n'hi havia d'asintomàtiques, altres amb símptomes lleus de fred, diverses amb febre i alguna inicialment afectada de pneumònia lleu.

Durant el període de confinament es féu cada dia, almenys dues vegades, el

control de temperatura i la saturació d'oxigen, que s'havien d'enviar al metge de capçalera que feia el seguiment. Les que tenien més tos es tractaven amb un xarop i per la febre el típic paracetamol. Però la majoria de les germanes no prenen cap medicament addicional. Descansaren més i se'ns recomanà hidratar-nos bé. Posteriorment una d'elles s'ingressà a l'hospital, on romangué unes 48 hores per controlar un inici de pneumònia i el tractament que es podia fer, tenint en compte que és diabètica. En tornar a casa li feren seguiment un equip de l'Hospital de la Santa Creu; se li subministrà oxigen i cortisona, eliminant el primer uns dies més tard. A una altra germana també se li subministrà oxigen a casa, sense ser ingressada. El seu estat general presentà decaïment, tenint en compte que té 95 anys. Una altra germana, de 95 anys, la primera a mostrar contagis, també se la veié bastant esgotada, però continuà resistint-se i fins i tot admeté una mica de menjar.

Al llarg dels dies a les germanes els baixaren els ànims, tenien menys gana i els costava seguir les recomanacions d'hidratació i de dieta. Algunes no entenien res sobre el motiu d'haver canviat i fou difícil mantenir-les sota control en un espai concret. Diverses tenien nàusees, malestar estomacal i alguna descomposició, però no alarmant. A alguna se la tractà amb Prinperam i a vàries se'ls injectà Heparina per prevenir la trombosi.

En la següent prova quatre noves germanes donaren positiu, en aquest cas dues d'elles de la comunitat del col·legi. Les quatre també s'allotjaren a la primera planta de la infermeria que quedà totalment ocupada.

Finalment som 22 les germanes afectades de la Covid-19, però en tenir tota la primera planta per a nosaltres, podíem disposar de la capella i d'una sala on poder moure'ns i fer vida gairebé comunitària, sobretot per seguir l'Eucaristia per la tele, el res del Rosari i veure algun programa de televisió que fos interessant. Els àpats els fèiem cada una a la seva habitació.

En tot el procés, algunes treballadores que havien donat positiu també passaren a confinament, algunes d'elles amb més símptomes que d'altres. A la coordinadora li va costar trobar personal per cobrir les baixes, a més d'haver d'augmentar el personal habitual tant en l'atenció geriàtrica com en les hores de neteja i de cuina.

El dia 8, dilluns, teníem novament la visita del doctor de capçalera que aixecà el confinament a quatre germanes i tornà a fer la prova a totes les treballadores i a les germanes que en proves prèvies havien donat negatiu. Als dies següents s'estava pendent dels resultats; si tots eren negatius, es podria començar a respirar i a fer vida normal. Van trigar uns dies a comunicar-nos els resultats, però finalment va arribar la bona notícia que totes, a les que s'havia fet la prova havien donat negatiu. Mai havíem trobat un NEGATIU tan interessant.

El divendres següent finalitzà el període de confinament de les afectades i van venir a posar-nos la segona dosi de la vacuna. Però a les no afectades encara els volien allargar el període de confinament fins que no es comprovés que eren negatives. Des de l'Equip del Departament de Salut que ens feia el seguiment, obligaren a fer una altra prova de control per a aquest grup concret, que ni el metge de capçalera considerava necessari, però com diu la dita "on hi ha capità, no mana mariner" les pobres van haver de tornar a sotmetre's al martiri dels "palets" i a tres dies d'incertesa, fins que finalment van confirmar el resultat negatiu de tot el grup i vam poder respirar més tranquil·les.

Si expliquem el confinament des de l'altre costat, les que no van patir contagis, es pot dir que a totes elles se les envià confinades a les respectives habitacions per ser contactes incòmodes amb les infectades; en grups molt petits es traslladaven al menjador a les hores marcades i en alguns casos a la sala de comunitat per seguir l'Eucaristia per la televisió. El seu confinament va ser més dur i estricte que el de les infectades. D'aquest grup, algunes es van trobar amb la necessitat d'ajudar en tot el que era organització sanitària, relació amb metges i infermeres, distribució de medicaments, ajuda a la cuina i a altres necessitats que s'anaven presentant. Tant aquestes germanes com les treballadores de torn varen fer molt per atendre'ns. Potser se'ls podria donar la medalla d'"ATENCIÓ HUMANITÀRIA" en la lluita contra la Covid-19 i, en el lliurament, cantar la cançó "Ens resistirem".

Al final d'aquest procés, la nostra comunitat va viure el traspàs de la nostra germana Assumpció Llorc. Va ser la primera a qui se li detectà la infecció del coronavirus i que semblava que en sortiria victoriosa; però la seva avançada edat

i altres inconvenients, van agreujar la situació i el dia 12 de febrer va fer entrega de la seva ànima al Senyor; estàvem acabant el confinament i vam poder acomiadar-la amb una sincera i viscuda Eucaristia. A finals de desembre també ens havia deixat, encara que per altres motius, la nostra germana Dolors Canals. Són moments de dolor i alhora d'esperança en una vida futura, on la COVID-19 no tindrà l'última paraula.

Hem viscut tristament el traspàs d'un grup de germanes d'altres comunitats. Gener i febrer han estat dos mesos de comiats de germanes que s'han traslladat a la casa del Pare. Hem recordat a totes elles, per a totes hem pregat i ens hem agermanat amb les comunitats afectades per la pèrdua de membres, ja sigui com a conseqüència de la COVID-19 o per altres causes.

També durant aquest període de confinament i d'incertesa ens hem sentit encoratjades per la constant pregària de moltes germanes de les comunitats de la Província i de la Congregació que s'han interessat per la nostra salut i pel nostre estat d'ànim a través de missatges de WhatsApp, correus electrònics, trucades telefòniques, o el record en l'oració. Moltes gràcies a totes i a cadascuna en particular.

Que el Senyor, a través de tots aquests sentiments de trobament viscuts durant aquest llarg període de prova: incertesa, tristesa, descoratjament, sacrifici, esforç, generositat, entrega, esperança, agraïment, confiança en la seva providència,... fortifiqui les nostres vides i ens reforci en fraternitat i gratitud.

ESTEM EN MANS DEL SENYOR!

Gna. Virtudes Cruz

Comunitat "Sant Francesc Coll", Vic Residència

ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

«T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís» (Luc 23,43)

G. DOLORS (CATALINA) SALA ROCARIAS

La Gna. Dolores va néixer a Lliçà d'Amunt, província de Barcelona, el 23 de març de 1927; fou batejada a la Parròquia de S. Julià. Els seus pares Josep i Francesca tingueren sis fills, tres nois i tres noies, essent ella la mes petita dels germans. Era una jove alegre i estudiosa que es va treure el títol de mestre i tenia grans projectes, sense pensar mai en la vida religiosa, però el Senyor l'esperava en la malaltia. Als 20 anys li extirparen un ronyó. Uns anys més tard va assistir a uns Exercicis Espirituals i allà la va trobar Déu. Tingué una trobada definitiva que canvià el ritme de la seva vida. Va decidir fer-se religiosa, però no fou acceptada a causa de la seva limitació física. Va seguir buscant i trucà a les portes de l'Anunciata. L'esperit del Pare Coll es feu present i els Superiors la varen admetre. Tota la seva vida agrai l'acollida que va tenir a l'Anunciata.

Entrà a la Congregació el 6 de setembre de 1953, a la comunitat de sant Andreu de Palomar (Barcelona), i el 7 de març de 1954 inicià el noviciat a Vic: La primera professió religiosa fou el 8 de setembre de 1955 i la perpètua el 15 de març de 1961, totes dues a Vic, Casa Mare.

El seu primer destí fou Sant Vicenç de Castellet. Allà hi va romandre uns vint anys, exercint de professora i directora i col·laborant amb totes les germanes per a la construcció del nou col·legi. El 1975 va ser la priora de Puig-reig i més tard fou destinada a Lleida. El 1981 s'incorporà a la comunitat de Manresa on exercí de directora de Primària, i sempre formà part del Consell local de la casa.

Malgrat la seva deficiència física el seu estat de salut fou sempre bo, fins que darrerament se li dictaminà una greu deficiència renal. La comunitat de Manresa en tingué cura durant algun temps fins que ella mateixa demanà anar a Vic, ja que veia les dificultats de la comunitat per atendre-la com requeria la seva malaltia. Va suposar per a ella un gran despreniment que oferí al Senyor amb pau, a l'espera del moment que Ell li tenia previst. L'admirable acollida que tingué a la Casa Mare alleugerir l'enyor que li suposà un trasllat a la seva edat. El dissabte 17 d'octubre de

2020 la Verge la va acompanyar a l'encontre amb Déu, i segur que se la va emportar "*presa del seu Rosari*" que tant li agradava cantar. Tenia 93 anys d'edat i 65 de vida religiosa.

Fer una semblança de la Gna. Dolors és reconèixer en ella els trets característics d'una veritable Dominica. Estimava la seva vocació religiosa i la pregària fou el centre de la seva relació amb Déu.

L'educació omplia la seva vida, transmetent als seus alumnes els valors de l'ordre, l'esforç, el treball ben fet. Als darrers anys patia en constatar que l'esperit cristià s'anava esvaint.

Reflexiva i inquieta espiritualment. Tenia cura de la seva formació humana i espiritual, assistia a tots els actes culturals i religiosos que podia, llegia assíduament els diaris de l'autonomia, tenia gran curiositat pels progressos socials, filosòfics, científics, esportius... li agradava el futbol.

Amant de la Verge, no li passava per alt cap festa de Maria i sempre que hi havia una ocasió s'apuntava per visitar-la a Montserrat i, a la vegada, escoltar els Benedictins que admirava i valorava.

Li agradava molt la litúrgia i estava atenta a tot el que la podia ajudar a viure-la i la preparava amb molta cura quan era el seu torn. Era molt amant de la música. Fou sagristana fins els darrers mesos de la seva vida.

Tenia un gran esperit comunitari, era fidel i puntual als actes de comunitat, complidora, treballadora incansable, creativa. No li agradava la monotonia, gaudia dialogant i anant al fons dels temes. Una mica intransigent quan no veia alguna cosa clara, arribant a ser fins i tot inflexible en les seves pròpies idees.

Inquieta davant les situacions de pobresa, col·laborà amb Càritas on va començar a donar classes a gitanos i immigrants i, un cop jubilada, va donar part del seu temps a l'alfabetització en català d'alumnes i mares magrebins, amb la finalitat d'afavorir la seva integració.

Fou amant de la Parròquia, assistia a les activitats que s'organitzaven i col·laborava en la Litúrgia amb cants i lectures, mentre li fou possible. Portava la comunió a malalts de residències i particulars.

Estimava molt a la seva família. Va romandre tres anys fora de comunitat per tenir cura d'un germà i el seu fill als qui va acompanyar fins al darrer moment de la seva vida. Una de les seves característiques fou també la fidelitat a les seves amistats, al seu poble i al seu país.

La comunitat, i les persones que l'hem estimada, estem segures de tenir des d'ara una intercessora davant Déu, la Mare de Déu de Montserrat i el Pare Coll. Que junt amb ells descansi en pau.

**Vacances estiu
2019 a Viladrau**

✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕

G. DOLORS CANALS PIGEM

La Germana Dolors Canals Pigem va néixer a Salt, província de Girona, el 29 de gener de 1930. Pocs dies després de néixer va rebre el sagrament del baptisme a la parròquia del seu poble, on també va fer la primera comunió i va ser confirmada.

Del matrimoni format per en Narcís i la Narcisa nasqueren tres fills, Dolors, la més gran, seguida de Montserrat, que va morir fa anys sense deixar fills i Joan, el més petit, pel que la nostra germana sentia un afecte especial. El seu pare es dedicava a l'agricultura i la mare atenia les tasques domèstiques i la cura dels fills.

Es va educar en un ambient cristià, tant a la família com a l'escola. Va fer els estudis primaris en el col·legi que les nostres germanes tenien en la població de Salt, mantenint sempre amb elles una relació afectuosa; possiblement en el tracte amb les germanes de la seva infància, en el col·legi de Salt, es va anar definint i creixent la seva vocació a la vida religiosa i més concretament com a Dominica de l'Anunciata.

Ingressà a la Congregació, a Vic Casa Mare, el 6 de setembre de 1946, amb només 16 anys, iniciant el noviciat el 6 de març de 1947. Va emetre els seus primers vots com a Dominica de l'Anunciata el 7 de març de 1948; i el 1954, també el 7 de març, va fer la seva consagració definitiva al Senyor amb la Professi6 perpetua.

Quan feu l'ingrés a la Congregació la Germana tenia la titulació de Comerç. Ja professa va cursar estudis de Magisteri a l'Escola Balmes de Vic. Un cop acabats aquest estudis, veient els superiors els seus dots intel·lectuals i el seu amor per l'educació, la varen enviar, juntament amb d'altres germanes, a la República Dominicana on hi va restar dos anys fins treure's la llicenciatura de Filosofia i Lletres. A la seva tornada es va incorporar com a professora a l'Escola de Magisteri Balmes.

El 20 de juliol de 1960 es assignada a la comunitat del col·legi de Lleida, on roman fins l'1 d'agost de 1970. A més d'impartir classes de Llatí i Literatura als grups de 4art i 5è de Batxillerat, va exercí també el càrrec de priora. A Lleida fou molt estimada per totes les alumnes, professores i germanes que varen conviure amb ella i la recorden amb molt d'afecte.

En el Capítol General de 1970 fou escollida Consellera. Durant sis anys fou responsable de la Delegació de Pastoral vocacional i Formació, en època d'aplicació de les directrius del Vaticà II, tant en la formació de les germanes professes, perpetues i temporals, com en els criteris de la pastoral vocacional, que el Consell general, del qual formava part activa, va anar potenciant i definint en quan a la manera de portar-los a terme. La germana Dolors roman a la comunitat de Madrid-Velázquez, llavors Casa general, fins a 1976 en què finalitza el seu càrrec.

El setembre de 1976 torna a Catalunya i és assignada a la comunitat de Montcada i Reixac, carrer Bruc. El 4 de juny de 1978 se la nomena priora de la comunitat de Cerdanyola, càrrec que exerceix fins a 1984.

Finalitzats els dos triennis de priorat a Cerdanyola, és enviada a la comunitat col·legi de Girona, on exercirà d'Ecònoma, a més d'impartir classes en diferents cursos.

Al juny de 1987 es enviada com a priora a la comunitat de Salt, el seu poble natal; aquí és també directora d'E.G.B, durant uns quants anys.

A l'agost de 2002 va destinada a Roda de Ter, on ajuda a la comunitat i al col·legi.

En totes les assignacions que va tenir la germana Dolors manifestà sempre un lliurament generós al servei de les germanes de la comunitat, del col·legi i dels alumnes concrets que se li van encomanar a cada etapa educativa. Excel·lent

professora, i pacient amb l'alumnat, no l'importava repetir l'explicació si veia que alguna alumna no la seguia.

Persona de tracte agradable, jovial i respectuós; sabia posar-se al lloc de l'altre, l'escoltava amb interès i procurava ajudar en la mesura de les seves possibilitats. Era també molt comunicativa i activa, i es feia estimar per les persones que la tractaven. Col·laborava en la dinàmica comunitària de forma animada, compromesa, alegre i decidida.

El 2005 arriba a la nostra comunitat de Vic Residència, ja reduïdes les seves capacitats intel·lectuals a causa de l'Alzheimer, però essent encara bastant autònoma. Amb el pas dels anys es va anar aguditzant la seva malaltia repercutint també a la mobilitat, quedant finalment incapacitada en una cadira de rodes i, poc anys després, pràcticament al llit del qual se l'aixecava algunes estones.

Mentre la salut li ho va permetre, passava estones a la capella fent companyia al Senyor. Sentia un amor profund a la Verge i al nostre Pare Coll. Li encantava la música i cantar, el que posava al servei de la litúrgia. Encara en els darrers mesos, ja molt limitades les possibilitats d'expressió, quan escoltava música se la veia reaccionar amb un somriure o un gest d'estar contenta, i fins i tot la desvetllava una mica per poder donar-li de menjar.

La germana Dolors sentia i manifestava un gran afecte per la seva família i vivia amb goig els esdeveniments familiars, que va compartir sempre que va poder. Les fotos que li enviaven o portaven amb freqüència, les tenia totes ben col·locades a la taula de la seva habitació i, en un lloc preferent, la del seu germà Joan, al que estimava profundament, i l'afectà molt la seva mort. Per la seva part el seu germà, cunyada i nebots han correspost sempre al seu afecte amb gran estimació i fent-li visites periòdiques, fins i tot en els anys que ella ja no els reconeixia. Quan no s'han pogut desplaçar, com ha passat aquest any a causa del Covid-19, han telefonat preguntant sovint pel seu estat de salut.

Unes setmanes prèvies a la seva mort, la germana Dolors començar a posar resistència a menjar, i era difícil subministrar-li aliment. La malaltia continuava el seu procés paralitzant els òrgans de la deglució. Pel seu estat general no es va aconsellar fer tractaments agressius, sinó aquells que la mantinguessin hidratada. Ella en cap moment va manifestar dolor i poc a poc es va anar apagant sense estridències, com una espelma que es consum. A la matinada del dia 26 de desembre de 2020, als 90 anys d'edat i 72 de vida religiosa, lliurava en pau la seva ànima a Déu, el seu Creador, que l'haurà aollida amb amor i benvolença.

Que la germana Dolors, acompanyada per la Verge de l'Anunciació, i pel nostre estimat fundador, Sant Francesc Coll, de qui era tan devota, presentin a Déu Pare totes les nostres necessitats personals i comunitàries, i intercedeixin de manera especial pels seus familiars, per la Congregació i pel nostre món tan necessitat de salut, pau i concòrdia.

Germana Dolors, descansa en pau!

Vic, setembre 2005

G. MARGARITA, INÉS, ISTÚRIZ MARTÍNEZ

La Gna. Margarita Istúriz va néixer a Cruces, Barakaldo, (Biscaia) el 12 de març de 1939. Els seus pares Claudio i Francisca van tenir 3 fills, 1 nen i 2 nenes. Margarita, la més jove, va ser batejada a la parròquia de Sant Vicenç. La seva infància es va desenvolupar a Barakaldo al voltant de la vida parroquial. En aquest entorn va descobrir progressivament la crida de Déu, unint-se al final a un grup de joves de l'escola de Burtzeña, Barakaldo, que es preparaven per entrar a la vida religiosa.

La seva manera de ser, senzilla, jovial, alegre i treballadora, encaixà amb l'estil de l'Anunciata. Va ingressar a la Congregació a Vic el 5 de març de 1956. Després de passar les dues primeres etapes de formació, va ser admesa a la primera professió el 7 de setembre de 1957 i a la perpètua el 1963 a la mateixa casa Mare de Vic.

En les seves primeres destinacions, Sant Julià de Vilatorrada 1957, Prats de lluçanès 1960, va descobrir la seva gran vocació per l'educació; amant de l'ensenyament era

feliç de seguir aprenent amb les seves germanes de les que explicava tot el havia après i valorava les moltes coses que li havien ensenyat. Divertida, molt feliç, i amb molt bona veu, feia agradable la vida fraterna i el ser estimada a l'escola. El seu esperit missioner es reflectia en la manera de transmetre i viure la proximitat de Jesús amb els nens i nenes. L'escola i la parròquia eren per ella la font d'amor, de proximitat i de misericòrdia, especialment per als nens més pobres i amb les seves famílies.

Molt fidel a les seves amigues, amb les que sabia eixamplar el cercle de les amistats, tant amb les germanes de les comunitats com amb les mestres que diuen: "Era una religiosa de tracte molt simple i afable amb el somriure sempre a la cara".

Altres destinacions van ser: Súria, 1977; Puig-reig, 1981; Guissona, 1987; i el 28 d'agost de 1988 a la comunitat de Manresa on va exercir la seva darrera etapa de mestra d'escola primària fins a la seva jubilació. Fins i tot retirada, es feia present a les classes per compartir la seva alegria amb les mestres del seu nivell.

Durant els seus anys a Manresa va col·laborar amb gran alegria i generositat en el camp de la Pastoral, sobretot en el grup CADA, (**Compromís Amistat Dominiques Anunciata**) ajudant a preparar les trobades i anava a totes elles, com a assistent, aportant tot el que vibrava en el seu interior. Va ser en tot moment un gran reforç per la persona encarregada de la Pastoral del centre i sempre es podia comptar amb ella.

Des de molt jove la va acompanyar la malaltia i va ser molt valenta davant la seva pròpia i la d'altres de les seves amistats, que va perdre en el seu camí, i tot ho visqué en un gran esperit de fe, de confiança en Déu i de desprendiment generós.

Una de les professores ens la recorda *"Valent davant la malaltia i recordant la dita que sovint repetia: "que Déu no ens doni tot el que puguem suportar". La nostra germana ha deixat a través de la seva docència una petjada molt important en tots els alumnes i un d'ells deia: "Margarita, et necessitarem, et trobarem a faltar"*.

El 15 d'agost de 2012, va passar a formar part de la nova comunitat de Navarcles, on feliçment va viure els anys que el Senyor li va regalar. La Gna. Margarita fou una germana molt estimada per la gent que la va tractar. Sempre va correspondre a totes les Germanes amb un somriure que mostrava el seu agraïment per tot el que se li feia.

Diverses vegades va tenir la visita de diversos professors de Manresa que molt la recordaven i, tot i que potser, en els últims anys ja no podia intervenir en la conversa

a causa de la seva malaltia, estava atenta a tot el que s'explicava i vivia intensament els records feliços que va tenir en l'ensenyament de Primària.

Li agradava molt cantar i quan li començaven una cançó ella la seguia amb els llavis, especialment si era de la seva estimada terra. Prostrada en la seva cadira de rodes, va acceptar tot el que el Senyor l'hi anava enviant sense manifestar mai una queixa. Quan se li donava el menjar estava contenta, perquè la germana que la ajudava li deia que era una campiona, ja que menjava bé i sempre acabava la primera.

La seva delicada malaltia va ser capturada en l'últim moment per la COVID-19, que va provocar que el seu cos abandonés aquesta terra en pocs dies el 31 de gener de 2021, a l'edat de 81 i 63 anys de vida religiosa, per anar a la trobada definitiva amb el Pare a qui sempre confià.

G. ROSER LLORENS TORRA

La Germana Roser Llorens Torra va néixer a Cedó, Torrefeta, Lleida. Filla de Jaume i Trinitat. Va ser batejada al cap de poques setmanes de néixer; va créixer en una

**Celebració aniversari
79 anys - Elisabets**

família molt treballadora, que gaudia de moltes terres, d'una vida molt senzilla i pietosa, especialment la seva mare. Va tenir dos germans: la seva germana Miracle, dos anys més gran, fou per ella una gran referent, molt intel·ligent i pietosa, missionera laica. El seu germà José M. era uns anys més jove, treballador i generós. Gran benefactor de la Congregació.

La seva característica era pensar sempre amb els altres. Alumna de les Dominiques de l'Anunciata, Guissona, sempre estava disposada a ajudar les companyes de classe que tenien més dificultats a l'escola. El seu esperit educador

ja es manifestava en tots els seus gestos. Els diumenges a la tarda, juntament amb altres companyes, anaven a jugar a l'escola i ella va procurar anar-hi sempre i entretenia els més petits.

Va ingressar a la Congregació el 1959, a Vic, a l'edat de 18 anys, i va professar el 1961.

Les seves destinacions a Espanya van ser: Lleida, Prats de Lluçanès i Sùria.

El 1975 va ser enviada a Amèrica, on va viure cinc anys a la comunitat de La Serena, Xile, i altres cinc anys a Santiago de Xile. Després va anar destinada al Perú a la comunitat de Villa Hermosa, on visqué durant sis anys; va ser fundadora i primera directora del Col·legi "Fe y Alegría" del Agustino, un barri perifèric de Lima. Torna a Espanya, on roman durant quatre anys motivat pel seu estat de salut. El 1995, va tornar al Perú, a la comunitat de Los Cipreses a Lima, on inicià i va dirigir el Col·legi "San Francisco Coll"; també va ser responsable de les postulants. El 2005 se l'assignà a Chiclayo, una nova fundació al nord del Perú, per rebre i acompanyar joves vocacionades de l'interior del país. A la vegada, és la fundadora i primera directora del Col·legi "La Anunciata".

En l'àmbit educatiu, on va ser més present, va ser molt creativa socialment i va animar professors, famílies i alumnes a ajudar i participar en activitats solidàries; sempre tenia noves idees per motivar a tots i ajudar. Animava els alumnes a buscar recursos, a recollir diaris i ampolles per vendre i recaptar diners. Es feia present a les aules per "aprendre amb els alumnes" i participar en l'ensenyament dels continguts d'una manera lúdica, dient alguna broma divertida per memoritzar les taules, o cantant amb les preposicions. Els alumnes deien que les seves classes eren com jocs.

Donava a les alumnes diferents responsabilitats. Quan havia de corregir algun alumne o curs, sempre ho feia a través del diàleg i el consens; la seva pregunta era, "què fer per reparar el mal que s'ha fet amb la falta". Els alumnes sempre en sortien enfortits i amb més dignitat dels seus "càstigs" o, millor dit, gestos de reparació. Tenia el costum de visitar les cases dels seus alumnes senzills de barris pobres i humils. També utilitzava diferents recursos per ensenyar el valor de la bondat, com fer certs actes de pietat i caritat per "llançar al cel els maons" amb els quals es construïa la nostra casa al cel des de la terra. Deia amb normalitat als alumnes que el Director de l'escola era Jesús i, en diferents moments, "ho he de consultar amb el "Director".

Va crear grups vocacionals amb joves i adolescents, preocupada per la formació i el cultiu de vocacions.

Promotora de la disciplina positiva, de l'educació de les emocions i de la neurociència, de la formació contínua del professorat. Sempre destacava que tots, a les escoles de l'Anunciata, són "EDUCADORS", tant el porter com la senyora de la neteja, els mestres, les famílies. A tots els integrava i tots participaven en els actes, cerimònies, esdeveniments i festes de l'escola.

Encoratjava els alumnes a llegir amb diferents concursos. Regalava llibres molt bons i actualitzats d'espiritualitat tant a nens, com a joves, laics i germanes. Després d'haver llegit ella un bon llibre el deixava en herència a una altra persona. Es feia responsable de la formació de grups o comunitats, de nens, de joves i de famílies que es reunien a les cases per estudiar i pregar el que ella organitzava. Motivava als alumnes de baixes qualificacions a escalar posicions i organitzava premis i "quadres d'honor" per als "escaladors".

Era generosa i caritativa. Foren moltes les persones que es van beneficiar de la seva ajuda material, econòmica o espiritual quan més ho necessitaven, com si tingués comunicació directa amb la Divina Providència.

La seva tendresa era la seva característica, el seu somriure, la seva alegria i sentit de l'humor, el fer pensar i meditar per decidir. Tenia una gran capacitat d'escolta i també de consell. Apropava els alumnes a les Germanes mitjançant visites a la capella de la casa o compartint la pregària quan alguna estava malalta o vivia moments d'alegria. Se la veia cuidant i tractant les germanes grans i malaltes de la comunitat amb un amor immens.

Chiclayo va ser la seva última comunitat. El 2 de juliol de 2019, després de descobrir la seva malaltia, va viatjar a Espanya per recomanació dels metges per a un millor tractament. Sempre agraïda per l'oportunitat de tenir l'atenció de bons metges, mai deixava de pensar en aquells germans que no tenien aquesta possibilitat. L'esperança de la seva gent, i de si mateixa, era que tornaria i ben recuperada amb l'energia, la força i l'empenta que la caracteritzava. Però el 31 de gener de 2021, a l'edat de 79 anys i 59 de Vida Religiosa, a la ciutat de Barcelona, a la comunitat de la Casa provincial, va ser cridada pel Pare, envoltada amb l'afecte de les Germanes i la seva família.

Famílies, alumnes, professors es feren presents amb missatges i paraules d'agraïment a l'Eucaristia i en diferents celebracions que es van fer i que foren transmeses per les xarxes socials. Tothom recordava la seva vida d'entrega, la seva proximitat, senzillesa, compassió, la seva alegria, el seu ésser de dona evangelitzadora. Les germanes que compartírem la vida i missió amb ella reconeixem el seu gran llegat i radicalitat. Plorem la seva absència, però confiem que va anar construint dia a dia la seva casa al cel i que des d'allà vetllarà per a tots nosaltres.

Descansa en pau, estimada Germana Roser.

La Gna. Roser acompanyada de la seva germana Miracle.

Carta de la primer promoció col·legi “la Anunciata”.

Hna. Rosario,

Siempre seremos sus Príncipes y Princesas. Usted fue la Anunciata en persona. Anunciando a Jesús con su vida de testimonio, uniendo familias en los retiros y reuniones, enseñándonos a ahorrar en el Banco Escolar, enseñándonos a bendecir el pan, compartiendo con los que menos tienen y a orar para que a nadie le falte. Enseñándonos a cuidar libros y uniformes para

que podamos donarlos a los que venían detrás, motivándonos al repetirnos la historia de Teresita “la niña que no entendía mates pero que estudio dos carreras a base de esfuerzo”.

Sus charlas de neurociencia, sus llamadas de atención y sobre todo cómo sabía ingresar a la vida de los niños para ayudarnos a sobrellevar momentos difíciles. Extrañaremos su palmadita en el hombro y cabeza diciéndonos: “hey Chico”, su forma de interpretar “me enamoré de Jesús” y sus abrazos tan maternos. Pero esperamos seguir su legado siendo almas misioneras por el mundo como usted siguió a santo Domingo, san Francisco Coll y sobre todo al “Director” (Jesús).

Un abrazo hasta el cielo. Usted eterna H. Roser, la queremos mucho.

G. MERCÈ ARTIGAS LLAGOSTERA

La Germana Mercè Artigas Llagostera va néixer l'1 de desembre de 1931 en una casa pairal al poble de les Llosses (Girona). Els seus pares Joan i Carme van tenir dotze fills, que vivien feliços en un entorn rural on gaudien de la natura i de tot el que els envoltava. Els seus pares, profundament cristians, l'hi van inculcar els valors humans i religiosos que desitjaven per a tots els seus fills. Amb el temps va començar a descobrir que Déu la cridava a la Vida Religiosa a través del contacte amb les Germanes Dominiques que l'inculcaren l'esperit del nostre Pare Fundador.

En la comunitat de Borredà es va preparar per al seu ingrés a la Congregació, que el féu efectiu a Vic el dia 4 de març de 1953. Va ser admesa a la primera professió el 1954 i es consagrà definitivament al Senyor el 1960 a la mateixa Casa Mare de Vic.

El seu primer destí va ser Prats de Lluçanès, el 1966, on va viure fins al 1993 exercint sempre l'ensenyament al parvulari amb gran dedicació i amor als més petits que l'estimaven com si fos la seva mare. Cal destacar el seu treball en l'exercici de la Catequesi que se li confià i també la seva presència en els pobles propers fent celebracions de la Paraula en absència de sacerdots. Va fer una altra bona feina amb la visita als malalts del poble i de la residència, als qui infonia ànims, consol i esperança. Al poble va deixar una impressionant empremta, ja que ho manifestaven exalumnes i molta gent anys després d'haver tingut contacte amb ella, sempre destacant la seva actitud d'escolta, alegria i generositat.

L'any 2003 va anar destinada a Monistrol de Montserrat i el 2004 a Berga ajudant en el treballs domèstics. A continuació el seu destí va ser Borredà, fins al 2014, any en què es va tancar la casa, i després se l'assignà a Navarces com a jubilada. A la comunitat de Borredà, va destacar per la disponibilitat i delicadesa en tots els serveis necessaris a les Germanes que anaven a la casa, així com a les persones que hi feien uns dies de repòs. En tancar la casa, la deixà ben preparada a fi que, en cas de ser novament utilitzada, se la trobés en perfecte estat.

La Gna. Mercè era una germana molt treballadora en tots els aspectes. Era alegre i jovial, oberta, dedicada a ajudar en tot el que se li demanava, sacrificada, amb bona voluntat, complidora de les seves obligacions, encara que de vegades li costés. Explicava les entremaliadures de la seva infància en detall, així com anècdotes d'anys posteriors. Molt familiar, estimava molt la seva nombrosa família, que li calgué anar deixant a causa de diverses morts força seguides d'alguns dels seus germans, que influïen intensament en el seu interior. Era molt sensible a qualsevol esdeveniment que li passés a ella o a la gent que l'envoltava i amb les seves llàgrimes s'entenia el seu patiment.

Li agradava fer l'arranjament de les plantes i tenia molta cura del jardí. Les mimava i de petits brots en feia ressorgir de noves. Cada dia les contemplava i gaudia de la seva bellesa.

Era una bona religiosa, fervent i gran amant de Maria i del Pare Coll. Li agradava molt de llegir, doncs sempre se la veia amb el diari o alguna altra revista a les mans i feia que altres participessin del que havia llegit o sentit en altres mitjans.

Tenia un talent especial per estar al costat de les germanes grans que necessitaven ajuda i afecte. Parlava amb elles i sempre estava pendent del que desitgessin. No feia diferències amb cap d'elles. Va tenir el privilegi de poder cuidar fins al final a una de les germanes que havia estat amb ella a Borredà, a la que molt pacientment li donava el menjar, tot i sabent que no sempre l'acceptava, a causa de la malaltia que patia, però mai es desanimava i ho seguia intentant alegrement.

Mentre encara estava en plena vida, va contreure el coronavirus havent de ser ingressada a l'hospital. Un cop superat el coronavirus va tenir una complicació amb una hemorràgia interna que li va provocar la mort instantània. Es pot dir, segons un metgessa que la va tractar, que durant el temps que va estar a l'hospital va donar un testimoni d'una persona sacrificada, serena, que col·laborava en tot el que els metges li demanaven i feia entendre a tothom que acceptava la realitat de la mort que albirava.

Va morir amb l'alegria interior d'haver rebut la comunió un dia abans de la seva mort, que li sobrevingué el 7 de febrer de 2021.

Celebració de la Festa de Sant Jordi

G. ROSA (ROSINA) MONTSERRAT SOLERVICENS VILA

La Gna. Rosina Solervicens va néixer en una família cristiana al Mas Solervicens de Navarcles (Barcelona) el 24 de febrer de 1926. Els seus pares, Miquel i Candelària, van tenir dues filles: Anita i Rosina, la petita, que va ser batejada a la parròquia de Santa Maria i que va tenir una infància molt feliç en l'entorn rural on va passar gran part de la seva vida.

La seva personalitat va estar marcada des de molt jove per dos efectes de la natura: la por i la bellesa. La por a les tempestes la va deixar marcada, ja que un llamp va matar el seu pare quan parlava per telèfon. No obstant això, el seu contacte amb el camp li feu rebrotar la seva sensibilitat com les flors de l'ametller s'avancen a les fulles de les seves branques. Contemplar un bell paisatge era per a ella transcendir la rutina de la vida. L'amor per la seva família, especialment a la seva mare, fou el motiu del retard de la seva resposta a Déu per entrar a la vida religiosa.

Finalment va ingressar a la Congregació de les Germanes Dominiques a Vic el 6 de setembre de 1951, va professar per primera vegada el 7 de març de 1953 i la seva consagració definitiva la va fer el 1959 a la mateixa Casa Mare de Vic.

Després de la primera professió, el 1953 va anar a l'Espluga Calva, però es desplaçava alternativament a Vic per ajudar al noviciat. Un cop assignada a Elisabets (Barcelona) el 1964, va estudiar Belles Arts; aquesta disciplina li va ensenyar a destacar en l'espai el focus de la bellesa contemplada. El 1968 va tornar a Vic com a professora fins que se la va destinar a la comunitat de Manresa el 10 de setembre de 1974, on exercí de professora de dibuix al Col·legi Santa Rosa de Lima; en aquell temps es van celebrar els cent anys de la fundació de l'escola, i va aconseguir presentar la seva obra en una exposició, on es va plasmar el procés del seu esperit artístic. Al llarg d'uns anys la comunitat col·legi, a la qual pertanyia, es va traslladar als pisos del C/ Fonollar, un esdeveniment que va tenir lloc l'any 1990.

La Gna. Rosina, a més de ser molt sensible, era neta, ordenada, traçada i enginyosa. Això l'ajudà, en moments oportuns, a obrir-se a un altre tipus d'apostolat.

La diòcesi de Vic tenia com a projecte la creació d'una Residència d'avis a Bagà, l'any 1993, i va demanar a la Congregació que se'n fes càrrec. La Gna. Rosina, que va formar part de la primera comunitat, gaudia dels bells paisatges que es podien veure des de tots els angles de la casa i va ajudar als residents en tot el que podia aportar. Explicava que els anys viscuts a Bagà van ser un dels més feliços, perquè allà gaudia de la natura on va fer grans passejades, acompanyada pel seu gos a qui cuidava, com si fos una persona, i a qui va ensenyar a estar al costat de la gent gran que se sentia una mica trista.

Oberta als nous mitjans de tecnologia, i quan plasmar en un drap o tela l'espantava i ho veia insuperable, va aprendre a fer el PowerPoint, on hi adaptava els bells paisatges que trobava a la lletra de salms apropiats, aliment espiritual per a ella i per a les persones a les qui obsequiava.

A l'any 2012, ella i una germana, van obrir la nova comunitat per a germanes grans que la Província Mare de Déu del Roser va construir a l'antiga casa-col·legi de Navarcles i on va passar els últims anys de la seva vida. Aquí, va dedicar aquesta etapa ajudant en el que va poder mentre les seves forces li permetien. Li agradava plantar flors fent un petit jardí a l'entrada de la seva habitació i convidava les germanes a contemplar el que havia construït. Va dedicar temps per fer Powers Points. Sobretot, era una persona molt pietosa, que mai va deixar l'oració personal i que no li agradava arribar tard al rés comunitari. Intensificava la devoció a la Mare de Déu resant amb gran devoció la pregària del rosari.

En els últims anys de vida va passar per una temporada amb força tristor, deguda a l'ingrés de la seva germana Anita a la Residència Ibada del poble de Navarcles. Ella la visitava diverses vegades i patia molt pel que li explicava la seva germana, d'una manera inventada, ja que tenia demència senil, no podia sentir gairebé res del que li deien i la seva vista també era deficient. Les germanes de la comunitat l'ajudaven a superar aquest dolor i intentaven aconseguir que relativitzés una mica la situació. Quan la seva germana va morir, la seva vida va tornar a la calma llegint, pregant i esperant pacientment el dia que el Senyor la vingués a buscar, que va ser el 10 de febrer de 2021 a l'edat de 94 anys i 67 de vida religiosa, dia en què el desig que sempre havia pronunciat d'anar a la casa del Pare es va complir finalment.

Descansi en pau.

Residència de Bagà.

Va tenir cura d'aquest gos a qui va ensenyar a estar al costat de la gent gran que se sentia una mica trista.

G. ASSUMPCIÓ LLORT REBORDOSA

La germana Assumpció Llorç Rebordosa ve néixer a Espluga Calva, zona rural de la província de Lleida, el dia 14 de juliol de 1925. Del matrimoni format per Cristóbal i Paula, pares de la nostra germana, varen néixer quatre fills, dos nois i dos noies, essent l'Assumpció la primogènita. Tots ells reberen una educació en valors humans i cristians.

L'Assumpció va conèixer les Dominiques de l'Anunciata en el seu poble natal on havia una comunitat des de 1877.

Segons el testimoni de la nostra germana “es relacionava amb freqüència amb elles i sortien a passejar amb d'altres noies del poble, rebien instrucció religiosa, feien el mes de Maria i s'ho passaven d'allò més bé”.

Al ser la més gran dels germans l'Assumpció ajudava molt en l'àmbit familiar, especialment a la casa, així que quan decideix fer-se religiosa, la seva mare no ho veu del tot bé, sobretot perquè perdien la seva ajuda, però les seves creences cristianes fortament arrelades, l'ajuden a donar una resposta positiva als desitjos de la seva filla.

El dia 6 de setembre de 1946 ingressa en el postulantat que les Dominiques teníem aleshores a la Casa Mare. Fa també aquí el noviciat. La seva primera professió religiosa fou el 8 de març de 1948, i la perpetua el 7 de març de 1954, ambdues a Vic.

Poc després dels seus primers vots es destinada a la comunitat de Cubells, passant posteriorment a Alpens, Caldetes, Salt, Manresa i Hospital de Canet de Mar. En el 1953 va destinada a Barcelona, comunitat de sant Andreu de Palomar, on romandrà fins 1971, passant després a la comunitat de Sant Feliu de Codines. El 1975 se l'assignà a Begues. Estant en aquesta població va demanar permís per cuidar a la seva anciana mare, vivint fora de comunitat uns deu anys, fins la mort de la mare. Al incorporar-se de nou a la vida comunitària en el 2002, es enviada a la comunitat Residència de Vic on hi romandrà fins la seva defunció.

L'activitat docent la va exercir la nostra germana principalment amb l'alumnat d'educació infantil, especialment en els anys que va estar a Sant Andreu (allí era coneguda com la germana Rosa). Encara que ja han passat molts anys i alguns d'aquells alumnes ja són avis, la segueixen recordant amb molt d'afecte, fet que es

va posar en evidència quan la comunitat de Sant Andreu (Barcelona) celebrà els seus 150 anys i la germana encara va poder assistir i retrobar-se amb algun antic alumne que la recordava amb gran devoció. En d'altres comunitats on va estar destinada la nostra germana ajudà també en la vigilància dels més petits amb els qui li agradava jugar i gaudia fent-li activitats lúdiques. Una altra part del seu temps el dedicava a col·laborar en les tasques domèstiques i a fer treballs manuals, especialment de mitja i ganxet. Era una persona curiosa amb el que feia i també en la seva persona, agradant-li portar detalls i guarniments inclús en els seus darrers anys, fet pel qual moltes vegades les germanes de la comunitat li fèiem broma i ella responia amb un somriure. Era molt expressiva, alegre i espontània i manifestava estar molt contenta davant qualsevol detall que es posava a la capella o en d'altres espais de la casa i, sobretot, quan fèiem alguna celebració.

A nivell religiós i comunitari, la germana encara que ha viscut bastant temps a casa seva cuidant la seva mare, a la seva tornada a la comunitat va tenir una bona integració. Participava en tots els actes comunitaris, manifestava una gran devoció davant Jesús sagramentat, amor al nostre Pare Coll i a la santíssima Verge a la que oferia cada dia varies parts del sant Rosari. La pèrdua d'audició, molt aguditzada els darrers anys, li dificultava el seguir amb la comunitat el rés de les Hores, però es feia present encara que ella les suplia amb d'altres devocions. Li seguia agradant llegir i escriure; això últim li facilitava la comunicació.

Amb la seva família sempre va tenir una bona relació, tant amb els seus pares com germans i nebots. Com ja hem dit abans, dedicà uns deu anys a cuidar la seva mare, i va romandre amb ella fins que va morir a una edat molt avançada. Actualment viu un dels seus germans, Ramon, que la visitava amb la seva esposa Maria sempre que els era possible; també rebia les visites de les seves nebodes i nebots que sempre li han manifestat una gran estimació. Un altre mitjà molt freqüent entre la nostra germana assumptió i la seva família era l'intercanvi de correspondència. Quan rebia cartes les llegia amb emoció i mentre va poder els responia. Aquest passat Nadal, ja molt limitada, va demanar a una germana de la comunitat que escrigués a la seva família en nom seu; posteriorment ha rebut alguna carta del seu germà i cunyada i dels seus nebots a les quals no ha pogut donar resposta, però sí que les va llegir i es va alegrar de rebre-les. Des de feia un temps l'estat de salut de la nostra germana era fràgil i se la veia perdre possibilitats. A mitjans del mes de gener presentà un estat febril i de més gran feblesa; davant del dubte, es va fer el test de la COVID-19 amb un resultat positiu.

Malgrat tot en uns dies la febre va remetre, admetia aliment i semblava que ho anava a superar, però la seva edat avançada i la fragilitat de la seva naturalesa ha desembocat en un estat que ha posat fi a la seva existència. El Senyor la va acollir al seu Regne el dia 12 de febrer de 2021, tenia 95 anys d'edat i 72 de vida religiosa.

Que la nostra germana Assumpció, en reconeixement de la seva vida entregada i la seva fidelitat, rebi del Senyor la corona del seu Amor guarnida amb perles precioses de la seva misericòrdia i Compassió, Segur que en veure's així engalanada per el seu Déu, ens regalarà des del cel un ample somriure que omplirà els nostres cors de goig i serenor.

Estimada germana, descansa en pau!

G. Dolores Molero Moreno

La Gna. Dolores Molero va néixer el 14 d'agost de 1931, a la Puerta de Segura (Jaén), els seus pares Victoriano i Josefa van formar una família de 7 fills, la Germana Dolors era la petita. Va quedar òrfena als 4 anys. Els seus pares van morir deixant 7 fills de diferents edats. La seva germana gran, la Antonia (Ñoña), es va fer càrrec dels seus germans. Ella va considerar a la seva germana com una segona mare.

Va ingressar a la Congregació el 6 de març de 1957 i va professar el 7 de setembre de 1958. Va anar destinada a Girona carrer Nord, centre ciutat, mentre s'estava construint el nou col·legi al barri de Sant Narcís, als afores. El 1960 un grup de germanes, entre elles la Gna. Dolors, van passar a formar la nova

comunitat. Van ser les fundadores de l'esmentat centre.) Des de la beatificació de Sant Francesc Coll, va prendre el nom de carrer "Pare Coll". Per aquell temps es considerava als afores de la ciutat.

Quan els seus dos germans, Antonia i Manuel, que residien a Madrid, a causa de l'edat i les xacres no podien valer-se per ells mateixos, la Gna. Dolors va demanar per anar a tenir cura d'ells. No només atenia als seus germans sinó també compartia el seu temps i ajuda als veïns; aquests sempre li han demostrat un agraïment especial. El seu exemple va ser evident, una relació senzilla i propera. En morir els seus germans, van cedir el seu pis a la Congregació i ella s'incorporà a la comunitat.

Dins de la finca de l'escola, hi havia una caseta on vivia el sacerdot que atenia la part espiritual de la comunitat i de l'escola. Més tard, aquesta caseta es va cedir als sacerdots del bisbat, tot esperant que acabessin les obres de l'església parroquial. Durant el temps que van viure allà, la Gna. Dolors els va portar sempre el menjar, amb atenció i disponibilitat. Ells van agrair molt aquest servei.

Mostrava una sensibilitat especial pels nens. En el servei de menjador, s'esmerçava per atendre, amb delicadesa i constància, a aquells que els costava menjar. Encara hi ha qui guarda aquest singular record amb gratitud.

A la comunitat es dedicava als quefers domèstics, amb cura, promptitud i interès. La seva manera de fer era silenciosa i, com qui no fa res, tot estava a punt. A l'escola van ser diversos els seus detalls en bé de la missió educativa i necessitats de l'escola.

En la seva manera de fer es va destacar per la fidelitat a Déu i estima a la Congregació. Piadosa, devota de la Verge, rebia la comunió amb unció. Passava llargues estones a la capella, li agradava participar als actes de comunitat, als que hi va assistir fins que la salut li ho va permetre. Era ferma la seva vida de fe, malgrat els vaivens que va viure al llarg de la seva vida i de manera callada es va saber mantenir sempre fidel. A l'estudi dels treballs de la Congregació, com en els de la Província, sempre hi era present, li agradava escoltar i veure com es debatien els temes. Va col·laborar, durant alguns anys, en els treballs manuals per a les missions i ho feia amb gust i interès. Era ordenada, neta en la seva persona i en tot el que feia.

Va tenir sempre molt bona relació amb la família, germans i nebots. Sempre se la veia contenta quan algun familiar la visitava.

La malaltia li recordà novament la fragilitat humana. En aquests últims temps, el deteriorament físic es va anar aguditzant fent-se cada vegada més fràgil i dependent. En qüestió d'unues hores es va anar apagant deixant de respirar la matinada del dia

23 de febrer del 2021. Ens deixava per trobar-se definitivament amb el Pare en el Cel, als 91 anys d'edat i 62 de Vida Religiosa.

Celebració Aniversari

91 anys

16 d'agost de 2020

FAMILIARS DIFUNTS DE LES GNEs. DE LA PROVÍNCIA

GERMÀ de les GERMANES

Teresa García de la comunitat de Sant Andreu. 07/09/2020.

Rosa M. Vilarmau, de la comunitat de Sant Vicenç de Castellet. 14/10/2020.

Enriqueta Orrit, de la comunitat de Vic-Col·legi. 31/10/2020

Mercedes López de la comunitat de Sant Feliu de Codines. 7/11/2020

Glòria Gómez de la comunitat de Guissona 02/02/2021

Anna i M. Dolors Rieradevall de les comunitats de Guissona i Navarces.
07/02/2021

ALTRES FAMILIARS

Cunyada de la Gna. Pietat de la comunitat de Girona. 29/ 09 /2020.

Cunyat de la Gna. Mª Angels Figuls de la comunitat de Vic-col·legi 28/11/2020

Cunyada de la Gna. Argelina Álvarez, de la comunitat de Manresa. 16/12/2020

Cunyat de la Gna. Benita Cartujo, de la comunitat d'Elisabets 13/01/2021

Tia de la Gna. Đỗ Thị Diễm Ly (Inès) de la comunitat de "Sant Pere Almató" de Vietnam. 13/01/2021

Nebot de la Gna. Rosa Solanas Bonaterra, de la comunitat de Vic – Residència
16/01/2021

Tiet de la Gna. Cristine Caliguiran, de la comunitat de Barcelona - Elisabets
03/03/2021

Viure la mort d'algú proper és sempre un moment que reclama profunditat, un moment de girar-se cap endins i obrir-nos al futur, un futur que sense la persona estimada serà diferent,... també vivim la incògnita del futur per aquell qui marxa. Confiar la nostra tristesa, els nostres dubtes, les nostres vivències en Aquell que ens ha estimat primer, aquesta pot ser la nostra pregària.

Tu, Crist de compassió,
tu ens concedeixes
d'estar en comunió
amb aquells que ens han precedit,
i que els podem sentir
tan a prop.

Ells ja contemplen l'invisible.
després d'ells,
tu ens prepares per acollir
una resplendor de la teva llum

Fr. Roger de Taizé

Entre els 600 compositors de sardanes hi ha 60 religiosos

La Confederació Sardanista de Catalunya organitza per aquest diumenge 28 de febrer, a les 17 h, un concert de sardanes en que totes les peces han estat creades per religiosos excepte una. Aquest concert temàtic se celebrarà en el santuari de la Mare de Déu del Carme (Carmelites) de Barcelona (Avda. Diagonal, 422 amb l'objectiu de promoure la candidatura de la sardana com a Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat de la UNESCO.

La dominica Rosa Font es l'única religiosa que ha compost una sardana

Segons la base de dades de la Confederació Sardanista, dels quasi sis-cents compositors de sardanes coneguts a Catalunya, un 10% son sacerdots o religiosos. Hi ha una sola religiosa, Rosa Font i Fuster (Gironella, 1931 - Brasil, 2013), dominica de l'Anunciata y pedagoga musical, d'ella només se'n coneix una sola composició: La sardana de Gombrèn, homenatge al poble on va néixer sant Francesc Coll, fundador de l'orde. Es l'única religiosa que ha compost una sardana y se sap que en va enviar una altra a un concurs i es va perdre, segons ens ha informat Víctor Rodríguez, estudiós i membre de la Casa de la Sardana.

Dibuix sobre la "sardana de la pau", de Pablo Picasso, aquest mateix any va fer una litografia sobre la sardana i la va regalar a l'Abad de Montserrat.

LA VANGUARDIA 21/02/2021

Josep Playà Maset

NOMENAMENTS I DESTINS

La Gna. Jocelyn Frianeza Quirol amb data 24/12/2020 ha estat nomenada per un segon trienni priora de la comunitat de “Ntra. Sra. del Rosario” de Ho Chi Minh – Vietnam.

La Gna. Mary Ann de Vera Catalan ha estat nomenada per un segon trienni Mestra d'estudiants. Estudiantat de Quezon city – Filipines.

La Gna. Mercè Argerich ha estat assignada a la comunitat de Navarcles.

La Gna. Mercedes López de la comunitat de Sant Feliu de Codines ha estat assignada a la comunitat de Barcelona – Sant Andreu.

La Gna. Purificación Suárez García de la comunitat de Sant Feliu de Codines ha estat assignada a la comunitat de Barcelona Elisabets.

Sabent que la misericòrdia de Déu

ens ha confiat aquest servei, no ens acovardim.

2 Cor 4, 1

**Nova adreça del correu electrònic de la comunitat de Barcelona
Sta. Ursula**

barcelonastaursula@gmail.com

Han estat admeses a la primera professió les novícies:

(Ana) Nguyễn Phương Thủy,

(Maria) Hồ Thị Bích Ngọc,

Parla Mae De Guzman Mosida,

(Inès) Trần Thị Bích Kim,

(Maria) Nguyễn Thị Thu Hương

FORMACIÓ +3 AVANCEM

Fa unes setmanes Mestres Shakers de la FEDAC ens vam reunir a Gombrèn per fer la formació +3 Avancem. Ha estat una formació on ens hem començat a empoderar i ens hem conegut d'una manera molt més enriquidora.

Hem descobert que els Shakers tenim gens comuns, som inquiets, volem innovar, transformar, ser més creatius, busquem el per què i per a què de les coses que volem fer, volem aconseguir que els nostres alumnes creguin en el llegat de la FEDAC!

Sabem que l'IKIGAI és la nostra "RAÓ DE SER", el gran motiu pel que ens aixequem cada dia!

La nostra veu raja passió-energia, talents-dons, necessitats-món, consciència-bondat.

Hem d'aconseguir que les nostres escoles siguin agents d'innovació i transformació i això implica que nosaltres, els Shakers, siguem generadors/receptors d'idees amb molta energia per crear sinèrgies entre els companys/es de la Comunitat Educativa.

Som coneixedors/es dels tres carrils per avançar a les nostres escoles: la cultura (TEAL), el lideratge (llegat+visió) i l'impacte educatiu (#avuixdemà2024).

A través de la TUtopia podem arribar a les professions humanes, on la ment, el cos, el cor i l'esperit donen sentit a la saviesa, la competència, els valors i la interdependència.

Finalment, per aprendre a aprendre hem d'EmPrendre un camí que ens ajudi a afilar la serra per aconseguir, com a Shakers, que els nostres claustrs de les escoles FEDAC, siguin capaços de crear diferents tipus d'aprenentatges i que cada una de les persones que formen part de la Comunitat Educativa s'empoderin amb cada un dels aprenentatges que ens acompanyen en el nostre dia a dia.

Mari Gutiérrez de Paz

Mestra/Shaker FEDAC Montcada

FORMACIÓ GRUPS CREC

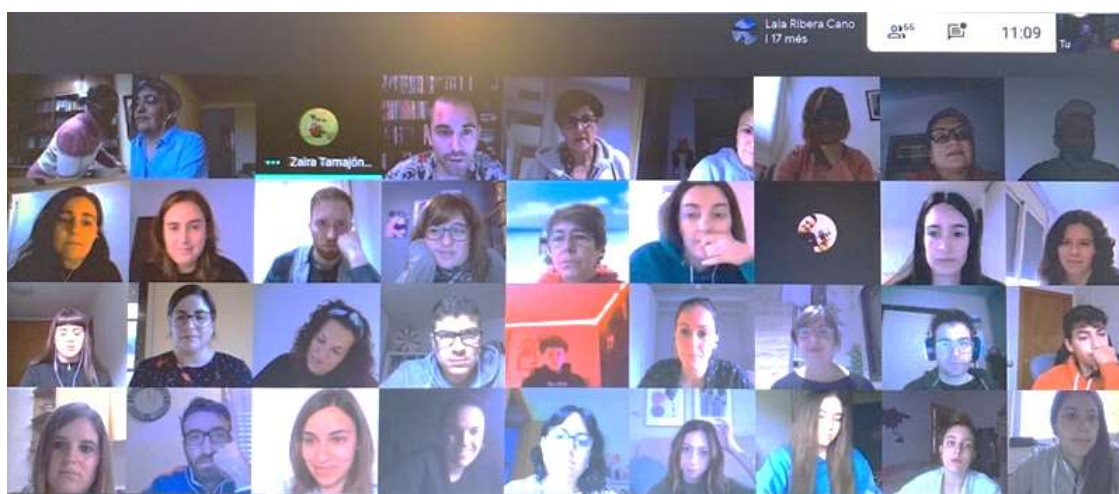
El dissabte, 7 de novembre de 2020, vam tenir la segona trobada d'animadors/es, preanimadors/es i responsables dels Grups CREC via, online, per Meet, on vàrem assistir uns 66 participants.

La trobada va començar amb una estona de pregària a través del vídeo “Búscame, tu reto es cambiar el mundo” on ens preguntàvem i compartíem les següents qüestions:

- La veu es dirigeix directament a tu. Qui creus que parla? Pot tenir a veure amb el projecte dels Grups CREC?
- Què et pregunta? De quin viatge parla?
- “Luz inagotable que brilla por dentro”..., quin altre nom li posaries tu?
- Brújula que guía... llamados a hacer cosas extraordinarias..., quina és la teva brúixola que et guia?
- Són els Grups CREC una oportunitat extraordinària per fer un món millor?

Seguidament, la Gna Gladys i Javiera, de la Fundació Anunciata Solidaria (FASOL), ens varen explicar què era la fundació, les propostes de voluntariat i la formació que es realitza per poder fer un voluntariat missioner. També ens explicaren els diferents projectes.

Finalment ens vàrem trobar per grups, en diferents meets, per preparar uns reptes a realitzar els grups de les escoles per tal de donar-se a conèixer.

Va ser una trobada entranyable, on tots i totes multipliquem, per tal que el Grups CREC creixin i ajudin als seus participants a trobar el seu sentit en la vida i poder aportar per transformar el món.

Preguntes d'aCOLLida1

Quan caminem per la natura sentim la plenitud de la vida. El verd dels arbres, el blau del cel, la remor de l'aigua o el cant dels ocells ens connecten amb la nostra essència viva. Està en la natura ens integra en la creació i empetiteix els egos personals. La grandesa de la naturalesa ens supera i transcendeix. Veiem com la nostra personalitat és com una gota que cau de la fulla i desapareix en la humitat de la terra fèrtil que alimenta. Sovint en caminar i caminar ens apareixen pensaments, potser algunes vegades

en forma de preguntes.

Aquests dies els mestres novells de les escoles FEDAC han fet la trobada de 5 dies d'aCOLLida1 a Gombrèn. Història i natura, carisma i educació han creat un marc incomparable per connectar amb la nostra essència com educadors i educadores de les escoles de les Dominiques de l'Anunciata.

Han estat uns dies de caminar per aprendre, un passeig per la naturalesa de la FEDAC, i de la mateixa manera que quan passegem pel bosc, ens han vingut idees i preguntes.

Les arrels són molt importants per alimentar-nos, per assegurar la nostra presència, per relacionar-nos amb els altres i per donar fruit.

La primera, la que va sembrar la passió per continuar aprenent feia referència a aquella gota de rosada, que roman en la fulla del matí i cau en la terra fèrtil. Vam pensar: Què alimenta aquella aigua? La contemplació d'aquest petit fet natural ens va portar a adonar-nos que la naturalesa és molt més del que veiem amb els nostres ulls. Dins la terra fèrtil hi ha naturalesa que alimenta

els arbres, les plantes i l'ecosistema. Ens van adonar que quan caminem sovint no som conscients de les arrels, les arrels dels arbres, de la naturalesa verda i les arrels dels educadors, de la nostra naturalesa com a mestres. Les arrels. Són molt importants les arrels per alimentar-nos, per assegurar la nostra presència, per relacionar-nos amb els altres i per donar fruit. Les arrels, per ser radicals, les arrels per tenir caràcter. Així és com anomenem les nostres arrels, caràcter. Apropiar-nos del caràcter propi de les Dominiques de l'Anunciata ens dona integritat natural i elinia les intencions com a equip i comunitat que persegueix i lluita per un propòsit comú. Arrels són caràcter, caràcter és arrels. Radical.

Una vegada veiem que les arrels són tan importants, o més que les fulles dels arbres, passem a pensar en les arrels, a tenir-les presents i valorar la seva importància. Vam dedicar una tarda a llegir, analitzar el Caràcter Propi. De l'estructura del document vam extreure paraules clau i unes preguntes que ens han d'interpel·lar per donar una resposta creativa, moderna i fidel a la nostra missió. Us les compartim esperant que a vosaltres també us serveixi per continuar creixent en la recerca de la Veritat, en el camí de trobar la resposta adequada als signes del temps que ens toca viure.

Paraules clau	Preguntes per créixer
----------------------	------------------------------

1. De la línia pedagògica i el paper de la comunitat educativa

● Acció educativa ● Cooperació ● Compartir ● Respectar ● Col·laborar	1. Com hem de definir la nostra acció educativa? 2. Estem preparats per obrir l'escola a l'entorn? 3. Quins tipus d'eines tenim per cooperar? 4. Cooperem entre nosaltres? 5. Quin creixement professional fas tu?
--	--

2. Perfil de la persona

● Integral ● Respecte ● Transformació	6. Com aconseguim ser educadors integrals? 7. Com presentem la transcendència? 8. Com l'educació és transformadora de la societat?
---	--

● Íntegrament ● Interpersonal ● Intrapersonal ● Interioritat ● Autoacceptació ● Autenticitat ● Compromís	9. Amb les ratios actuals, aconseguim arribar a tots els alumnes? 10. Com fer que els alumnes adolescents arribin al sentit transcendent? 11. Quin pes té la simbologia en el desenvolupament dels joves? 12. Què és recerca de la Veritat? Quina és aquesta Veritat? 13. Quin model de Maria expliquem a l'escola? 14. Els models ens ajuden a ser autèntics?
--	--

3. Estil educatiu

● Comunitat ● Integral ● Actitud crítica ● Maduració personal ● Compromís social ● Comunitat	15. Com fem recerca de la veritat? 16. Què vol dir vivència de la fraternitat? 17. Que pot aportar cadascú a aquest estil de vida? 18. Tenim els recursos per una educació integral? 19. Com es promou la convivència? 20. Quina és aquesta Veritat? 21. De quina manera s'inculca la devoció a Maria i l'amor al Pare Coll?
---	---

4. Justificació i identitat

● Pluralisme ● Compromís ● Transcendència ● Llibertat ● Servei	22. Com respectem la diversitat religiosa dels nostres alumnes? 23. Com vivim i fem aquest compromís amb l'Església? 24. Com podem fer que l'aprenentatge continuï més enllà de l'escola de manera autònoma?
--	---

● Missió	25. Com podem presentar un Caràcter Propi radical sense por ni rebuig? 26. Com s'adapta el Caràcter Propi a la realitat de cada escola? 27. Com es pot mantenir al llarg del temps un caràcter propi sense perdre l'essència?
--	--

La pedagogia de la pregunta defuig del costum que tenim interioritzat de dicotomia pregunta-resposta. Durant la setmana hem anant teixint diàlegs sobre les 27 preguntes, posant sobre la taula raons personals i reptes socials, per anar extraient idees que ens permetin trobar camins de cooperació i creixement.

Esperem que us ajudin a vosaltres també.

TUtopia, fent camí vers Jesús de Natzaret

El món, les societats i les seves diverses i interconnectades cultures, estan construint un home nou, alguns per por o per nostàlgia es resisteixen a aquest corrent, altres ho accepten sense reflexió, però en educació hem de contemplar aquest nou pas de la humanitat i ser capaços de donar una resposta nova.

Fa prou temps que hem debatut sobre el procés de secularització de la societat o com la individualitat ha evolucionat cap a formes d'individualisme o egoisme més que enfortir els llaços de la col·lectivitat. També és veritat de com s'ha aprofundit en la consciència sobre la precarietat de l'entorn natural o la solidaritat planetària. Ara anem intuïnt l'esborrany d'aquest home nou i com preocupa a escala planetària, el distanciament social o l'aïllament a que condueix el consumisme o la tecnologia. Aquí s'està configurant un camí de consens universal per incloure dins d'aquesta resposta una narrativa que inclogui a l'escola una espiritualitat de comunió.

Aquest home nou ha de ser encarnat i ha de caminar per alternatives de maneres de ser i de viure, de fer i de consumir, de treballar i gaudir, d'educació i consciència, d'austeritat compartida, de decreïxer per créixer. L'acció és urgent i ens llança una interpel·lació tan apassionant com humana i divina.

Al llarg d'aquest temps s'han analitzat les desigualtats i iniquitats que es donen en el món, en la nostra pròpia societat, així com en els nostres àmbits professionals i davant els usuaris i beneficiaris de la nostra acció educativa. L'evangeli i la doctrina social desenvolupada per l'Església de base han estat llum per jutjar i descobrir a què estem cridats com a persones, ciutadans i professionals amb vista a construir una fraternitat universal, i implementar aquelles accions per construir l'equitat, aquelles que un professional ha de fer per ser fidel al bé intern de la nostra vocació com a educadors i que són exigibles des d'una ètica professional i des del bé comú al qual servim.

ESPIRITUALITAT

L'espiritualitat és el gran repte de l'educació del segle XXI a les escoles de tot el món. Acompanyar als nostres alumnes en el camí necessari, des del silenci i la sensibilitat, a la interioritat i l'espiritualitat perquè arribin a plantejar-se la pregunta

sobre el sentit de la seva vida i així construir un itinerari personal que els porti a tenir vides plenes.

Vivim en una societat pragmàtica, enfocada a la innovació i la producció contínua de coneixement, però cada vegada més preocupada també per descobrir l'essència i el més absolut de l'existència humana. I és en aquest sentit, tant per a la societat com per als seus membres, que l'espiritualitat apareix com una necessitat i com un repte. En primer lloc, perquè el present ha trencat amb les formes del coneixement religiós d'abans, que es torna ineficient, per no dir buit de pertinença o de sentit. Per aquest motiu només a partir de l'experiència espiritual, els continguts genuïns de la religió - qualsevol que sigui i des de la llibertat- poden mantenir valor i importància per a nosaltres. En altres paraules, es tracta de viure tot el que és religiosament genuí (radical) que els nostres avantpassats van viure, però sense exigir creences prèvies i des d'una espiritualitat i una qualitat humana profundes. Aquesta és l'única forma en què la religió podrà recuperar el seu saber autèntic, perquè sense una capacitat per imaginar, pensar i concebre la realitat més enllà de postulats funcionals i pragmàtics (costums i normes), la persona se sent limitada en el seu propi ésser.

Al llarg del temps, en les nostres escoles ens hem ocupat més de les formes que del fons de la qüestió i de les experiències memorables. Em seguit les velles regles d'una litúrgia que en forma i context, la majoria ni ha entès ni ha assimilat, i ara ens trobem en una realitat dura i complexa, amb fills i filles d'exalumnes que venen verges d'interioritat i nus d'espiritualitat, i en la majoria de casos analfabets de cultura religiosa. Això també pot ser una oportunitat. Vivim quotidianament en un món de soroll i agitació constant que porta a l'aïllament d'un mateix. L'home nou sent la necessitat de recerca i de sentit i inicia la recerca de la felicitat a través de pràctiques meditatives com ara el ioga o el tai-txi, per exemple. Això és també una oportunitat. Hem d'oferir als nostres alumnes i a tota la comunitat temps i espais d'interiorització, de coneixement de si mateix/a i de contacte amb la natura, amb el cosmos i amb el transcendent.

Hem de treballar, formar i acompanyar educadors i alumnes vers una nova espiritualitat perquè és un camí que ens porta a trobar una felicitat duradora, un estat interior que només podem experimentar a través del cultiu de la intel·ligència espiritual, la que ens faculta per preguntar-nos pel sentit de l'existència, per prendre distància de la realitat, per elaborar un projecte vital, per transcendir la materialitat, per interpretar símbols i comprendre savieses de vida i per escollir un camí.

Un primer pas consisteix a construir llaços sincers i duradors entre educadors primer -acció prèvia al treball amb alumnes- i entre educadores i alumnes després, a partir dels quals cada un comparteix el propi itinerari personal, que s'inicia en la capacitat de viure i sentir les emocions i utilitzar-les amb els altres per acabar fent present la paraula que verbalitza aquestes emocions i sensacions i permet iniciar un camí de recerca. Des del treball del propi "jo", s'arriba a l'altre desenvolupant la capacitat de fer-se preguntes, per deixar-se interpel·lar respecte al que passa al voltant, per aturar-se, fer silenci i contemplar. Es tracta, en definitiva, d'una espiritualitat del "jo amb el tu", un moment de trobada amb l'altre, un lloc en el qual un es pot indignar, reaccionar i actuar davant la injustícia.

En conseqüència, hem de repensar i redissenyar els tradicionals espais de les escoles per crear "temples" de silenci i espiritualitat actuals, acollidors i amb símbols propers i significatius per facilitar un clima de serenitat. Les pedagogies de l'espiritualitat han de conrear la interioritat, el silenci, i l'autoconeixement mitjançant exercicis d'expressió corporal, dansa, relaxació, silenci i reflexió; aquest és el primer pas de tota persona per tal d'obrir-se al transcendent, fer camí cap a l'interior i convertir-se en una persona feliç.

EQUITAT

L'espiritualitat és aquesta capacitat de connectar amb un mateix i des d'allà connectar amb els ALTRES, i en l'altre trobem el repte de l'equitat. La riquesa i la bellesa de les cultures, les persones i la natura és provocada per la diversitat de formes, existències, respostes o sistemes, però l'acció de l'home, l'essència de la seva presència, provoca també desigualtats. L'espiritualitat i els camins de creixement en aquest àmbit no s'escapen de la necessitat d'oferir una resposta nova a aquestes necessitats. I aquesta diversitat requereix diversitat de respostes i recursos, requereix la trobada personal amb l'altre i oferir a cada un el que necessita. Hem de reforçar i aprofundir en un caràcter educatiu que permeti a l'alumne superar les expectatives socioculturals i socioeconòmiques predeterminades.

El tracte equitatiu que atendrà aquesta vulnerabilitat dels alumnes, un dels pilars fonamentals que identifiquen les escoles del Pare Coll des del seu principi, avui necessita de la col·laboració i de l'esforç de l'entorn familiar i social amb la comunitat educativa per aconseguir superar el repte.

Les escoles hem de garantir l'accés a l'ensenyament de qualitat a infants i joves, independentment de la seva condició social, religiosa o d'origen. Els centres

educatiu afronten ara més que mai, el repte d'educar evangelitzant o evangelitzar educant, sense que això no sigui considerat cap forma de catequesi. L'equitat en l'evangeli significa donar a cadascú el que necessita, acollir el pelegrí, oferir el perdó incondicional, lloar i beneir el pobre o l'indefens. En aquest sentit, l'evangeli ens permet oferir un espai ecumènic, obert a qualsevol confessió, i donar testimoni que és acollint, respectant i valorant totes i cadascuna de les diferències i orígens socials, que la missió del cristià pren tot el seu sentit.

La inclusió i el progrés de tots els alumnes, siguin quines siguin les seves capacitats, talents, necessitats o dificultats és el repte que sempre hem afrontat amb vocació i passió educar i que ara ens porta a reafirmar el compromís d'optimitzar l'atenció a la diversitat.

Som conscients que no podem eliminar totes les desigualtats, però hem d'assumir un veritable plantejament de millora per tal d'avançar cap a una institució educativa - l'escola- més justa, on es garanteixi la igualtat d'accés al més alt nivell educatiu, considerant les diferències de cadascú dels protagonistes d'aquest procés. Les educadores i educadors s'han d'involucrar en aquest projecte, potenciant un treball tutorial que garanteixi al màxim un tracte equitatiu per a cada alumne, construint unes relacions personals, empàtiques i d'escolta per part de tots els educadors. Per assolir aquest repte, s'ha de proporcionar als educadors una formació que abasti les pedagogies que atenen l'equitat i la dimensió antropològica i espiritual de l'alumne i l'entenen com un ésser especial, únic i universal.

Des del respecte a cadascuna de les individualitats i des de la garantia d'un projecte educatiu com l'#avuixdemà que lluita contra el determinisme social i els prejudicis personals, proposem un clima constructiu i de diàleg on es valora a les persones pel que són i el que fan, i no pel que van ser els seus pares o pel grup social a què pertanyen. Tenim una nova oportunitat i no la desaproveitem.

Equip TUtopia

GERMANES DOMINIKES DE L'ANUNCIATA

Província Sant Ramon de Penyafort
Casa Provincial C/ Elisabets, 19 - 08001 BARCELONA
www.anunciata.cat